

BRNĚNSKÝ LEVICOVÝ OBČASNÍK

ECHO

www.kscm-brno.cz • www.facebook.com/kscmbrno • ročník 26 • číslo 6 • 15. června 2017

HLEDÁNÍ ODPOVĚDI NA OTÁZKU PROČ VOLIT KOMUNISTY?

Aleš RŮČKA

V době, kdy píši tyto řádky předpokládám, že se parlamentní volby uskuteční v řádném termínu. Teď je již jasno. Termín voleb však nic nemůže změnit na mých následujících úvahách.

Za tu zásadní považuji, že KSČM musí dát voličům jednoznačnou odpověď na jejich zatím, možná nevyřešenou, otázku. Otázku, kterou si snad každý zodpovědný volič dřív nebo později položí. Tato otázka totiž zní: **Proč bych měl volit komunisty?** Z toho vyplývá, že při našem setkávání se s voliči, rozhovory s nimi, se jim musíme pokusit pomoci najít na tuto otázku odpověď. To znamená, dát jim argumenty, které by je zaujaly a navedly k situaci, kdy budou ochotni si tuto otázku nejen položit, ale především se zamýšlet nad odpovědí na ni.

Bez mučení se přiznám, že osobně se formulováním odpovědi na zmíněnou otázku zabývám již od posledních voleb do krajských zastupitelstev. Ostatně, zkus si sám, milý čtenáři, formulovat odpověď voliči, kterého chceš přesvědčit. Zkus tuto odpověď vtěsnat do jedné, případně dvou vět. Těžké, že? Já jsem to, přiznávám, dosud uspokojivě nedokázal. A tak alespoň uvádím některá z východisek, která považuji při hledání odpovědi za podstatná.

Podle mého názoru je třeba při hledání odpovědi na otázku kterou stranu (hnutí) volit a především proč, vycházet z premisy, že volič (s výjimkou těch „skalních“) vychází při rozhodování koho volit z: A) Informací, které má sám o dosavadním působení, tj. konkrétních výsledcích práce příslušné strany či hnutí. Zde, pokud se týká KSČM, rozhodně nechybějí potřebné argumenty, především z výsledků práce jejího poslaneckého klubu. Na tomto místě však není místo na jejich podrobné zmínění. B) Programu, kterým se strana či hnutí uchází o přízeň voličů. C) Vlastních zkušeností, znalostí, poznatků z rozhovorů, míry ovlivnění vnějšími vlivy, především působením sdělovacích médií (při vědomí, že tato jsou převážně pravicová).

Jistě že se nabízí odpověď na naši úvodní otázku: Protože chtějí změnit stávající stav. Taková odpověď je však přinejmenším nic neříkající. To chtějí všechny volební subjekty. Naše odpověď by tedy měla, opravuji musí, zahrnout směr těchto změn. Především je třeba si uvědomit, že provést změny znamená odstranit jejich příčiny. Abychom však odstranili příčiny současného stavu, je třeba tyto příčiny definovat. Samozřejmě, definování těchto příčin jako důsledek kapitalismu má jistě něco do sebe, ovšem, jen něco. Takové definování příčin současných problémů je v dnešní předvolební době, slušně řečeno, úsměvné. Aby tedy bylo naše určení úspěšné, musí být konkrétní – musí ukázat, že jde například o korupci v nejvyšších patrech politiky, klientelismus, používání dvojího metru, snahy o tunelování posledních zbytků sociálního státu shora a tak dále. Při vlastním odhalování

těchto příčin však není možné klouzat po povrchu, je třeba jít k podstatě.

Uvedené povrchní jevy trápí i naše volební konkurenty, profilující establishment a jeho pomahače. Ti však nejsou ochotni projevit, alespoň minimálně, snahu o pochopení příčin, a tedy už vůbec ne hledání cest k jejich odstranění.

S určitým (byť falešným) uspokojením tak můžeme konstatovat, že odpověď na otázku Proč volit KSČM? je stejně těžké jako odpověď na otázku Proč volit (zde si dosad jakoukoliv stranu či hnutí)? Jde o to, že dosud zveřejněné programy kterékoliv politické strany nedávají voličům možnost dospět ke konkrétnímu odhalení příčin současných problémů, a tedy odpověď na otázku proč volit právě ji. Zkusme to my – komunisté!

Všechny strany, a KSČM není výjimkou, se s předvolebním obdobím zabývají otázkou stanovení svého volebního elektorátu, tedy skupin voličů, které, pokud je osloví jim přinesou hlasy. Myslím, že v případě KSČM však nejde o stanovení toho, koho by měla za své potencionálního voliče pokládat, ale o to, kterou skupinu voličů oslovit. Toto oslovení nemůže KSČM učinit jinak než prostřednictvím svého programu, nemůže si dovolit pouze dávat sliby, jako její všichni volební konkurenti! Jinými slovy, základ předvolební argumentace KSČM je v programu strany. Zůstává však otázka, zda její program podá voličům jasnou a přesvědčivou odpověď.

Ve volební kampani se nabízí možnost argumentování neúspěchy a problémy jiných stran. Osobně takový způsob považuji za problematický, i když může mít určité krátkodobé úspěchy. Rozhodně však takový přístup není v arzenálu KSČM! Podstatná je skutečnost, že se zvyšuje nedůvěra (zklamání) voličů vůči tradičním politickým stranám. Žel, i KSČM, začíná být vnímána jako strana současného establishmentu. Změna tohoto chápání je možná pouze prostřednictvím programu hodného komunistické strany. Program KSČM může být jakkoliv členěn, hlavní důraz však musí být v oblasti sociální!

Všem vládám ČR od převratu v roce 1989 se úspěšně daří upozadit předtím samozřejmou občanskou solidaritu ve prospěch vidiny vlastního zisku jednotlivce. Podařilo se tak dosáhnout stavu, že volič je přesvědčen, že právě jemu se podaří – pod vedením pouze pravicové vlády – naplnit tzv. „americký sen“, a že právě on se stane milionářem. V tomto poblouznění si není ochoten připustit, že skutečnost je taková, že právě on to nebude. Vidí pouze hrstku těch úspěšných, a aby se jim vyrovnal, je ochoten jít proti všem. V tomto zaslepení není ochoten připustit, že vůbec nejde o jeho individuální potřeby, ale o hromadnou systémovou věc. Že i z hlediska jeho osobního osudu je třeba napravovat osud společenský.

TISKOVÁ ZPRÁVA

K jednání zastupitelstva města Brna dne 16. května 2017

Již od prvních chvil jednání bylo jasné, že zasedání nebude vůbec poklidné. Květnové zasedání zastupitelstva města Brna bylo specifické hojnou účastí veřejnosti.

Koloritem brněnského zastupitelstva se již stává skupina tzv. Slušní lidé a bylo vidět, že jejich přítomnost není primátorovi nijak příjemná. Četné zastoupení měli ovšem i občané, kteří přišli vyjádřit svůj nesouhlas s akcí Meeting Brno 2017 a maketou Německého domu na Moravském náměstí, který byl od dob Rakouska-Uherska symbolem německého útlaku českomoravské populace a v době protektorátu ústředím brněnských Němců. A jejich příspěvky měly „šťavu“.

Vystupující předsedkyně výboru národní kultury Marie Veselá zde mimo jiné uvedla, že naši lidé nemají nic proti německým antifašistům a běžným Němcům, se kterými bychom měli udržovat a i máme dobré vztahy. Jednoznačně se však vymezila proti smiřování se se Sudetoněmeckým landsmanšaftem již několikrát v Brně zastupovaným B. Posseltem tak, jak to v současnosti dělá vedení města Brna. Zejména odmítla jimi projevovaný revanš výsledků 2. světové války.

Další z vystupujících rozněvaných občanů - předseda Vlasteneckého sdružení antifašistů Jan Korbel například na závěr svého vystoupení prohlásil, že magistrátem organizovaný „Pochod smíření“ by měl změnit trasu, protože dosud platné heslo sudeťáků Heim ins Reich (domů do říše) znamená, že by měli jít opačně. Následně rozdál radním města Brna sborník ze semináře, který se konal pod názvem „Komu patří omluva“ minulý rok, kde si vedení města může doplnit informace o té době. Na toto téma vystoupilo i několik dalších občanů a občanek. Reakce primátora Vokřála k prý projevované demagogii ale byly vždy velice arogantní a povyšné.

V interpelacích se proti připomínání Německého domu a proti pochodu smíření rázně vymezil i zastupitel za náš klub Jiří Hráček, který řekl, že podobné akce jen rozešťávají českou společnost a uráží pamětníky a pozůstalé po obětech nacistického teroru. Zajímavé bylo i odmítnutí návrhu zastupitele O. Pospíšila (ČSSD) ze strany primátora na větší objasňování těchto akcí a setkávání vedení města těmto protestujícím občanům.

Značné rozhořčení vyvolalo už projednávání zprávy Kontrolního výboru ohledně prověření cest služebními vozidly s řidičem na vedení Úseku sociálně kulturního a dopravy, tedy p. náměstkyně Holana (Žít Brno). Předsedovi KV patří poděkování za zpracování. Z materiálu je zřejmé, že lze dovést zneužití těchto jíz

k soukromým účelům. Pan primátor byl dotlačen k veřejnému slibu, že tuto záležitost by měl došetřit Odbor kontroly MMB. Z naší strany byl pan náměstek vyzván k náhradě škody. Další vývoj této kauzy bude jistě zajímavý, protože veřejnosti je známo, s jakou proklamovanou čistotou své politiky šlo do voleb a po té do koalice hnutí Žít Brno!

Další až skandální otázkou bylo odvolání zastupitele M. Říhy z člena představenstva brněnské městské společnosti BVV a to i přes jeho 100% účast na jednáních. Když na položenou otázku na důvody tohoto odvolání primátor Vokřál sdělil, že „pan Říha nenaplnil jejich očekávání!“, bylo jasné, že primátor nemůže pravdivě odpovědět. Nejen celá opozice pochopila to, že trest za dobrou a důslednou opoziční práci musel přijít až to demonstrativně na zastupitelstvu. Za zmínku také stojí, že primátor neměl ani trochu slušnosti a toto rozhodnutí dotčenému ani předem ne-

oznámil. Taková je ukázka demokracie a moci v podání hnutí ANO 2011.

Na přetřes přišla i vítězoslavně oznamovaná směna pozemků v k.ú. Ponava pro primátorem slíbenou rychlou výstavbu víceúčelové haly pro hokejovou Kometu Brno. Směna 10,2 ha městských pozemků na lukrativním místě za 1,5 ha pozemků soukromých s doplatkem pochopitelně vzbuzuje mnoho pochyb, jak co do rozsahu směny, tak do finanční výhodnosti pro město. Směňujeme pozemek s tím, že nevíme, jak bude území dopravně obslužitelné, dosud není ani jasný zdroj financování výstavby této haly a podobně.

Klub KSČM samozřejmě sport a Kometu podporuje, ale ne za každou cenu. Myslíme si, že plnit sliby tímto způsobem prostě není možné a morální.

**Martin Říha, Daniel Borecký,
Jiří Hráček, Helena Sýkorová,
zastupitelský klub KSČM**

PROHLÁŠENÍ

MĚSTSKÉHO VÝBORU KSČM V BRNĚ

Městský výbor KSČM v Brně vyjadřuje obavy nad silícími projevy neonacismu ve statutárním městě Brně.

❖ **Protestujeme** proti snahám vedení brněnské radnice podílet se na snahách o přepisování dějin ve prospěch ve 2. světové válce poražených.

❖ **Protestujeme** proti zneužívání a jednostrannému výkladu vybraných událostí spojených s koncem 2. světové války a osvobození Brna.

❖ **Protestujeme** proti (se souhlasem vedení brněnského magistrátu organizovanému) Pochodu smíření. Letos byli dokonce k této akci zneužití i potomci významných židovských rodin, které byly brněnskými nacisty přinuceny opustit Brno. Magistrátu se tak podařilo spojit do jednoho pochodu vyhnání a „vyhnání“ bez ohledu na dobu, důvod a vinu.

❖ Navzdory účelovému zdůvodňování **nechápeme** vstřícné kroky magistrátu k potomkům brněnských Němců, nositelů vyznamenání Adolfa Hitlera za podíl na rozbití Československé republiky. Potomkům těch, kteří si kupovali vstupenky na shlednutí poprav brněnských bojovníků proti německému fašismu.

❖ **Nesouhlasíme** s přístupem brněnského magistrátu - bombastickým připomínáním Německého domu, symbolu fašismu v Brně od druhé poloviny 30 let do konce války.

❖ **Protestujeme** proti posilování vazeb vedení města Brna a představiteli sudetoněmeckého landsmanšaftu.

❖ **Protestujeme** proti účasti čelného představitele města p. Andera na jejich sjezdu.

❖ **Protestujeme** proti návštěvám členů vlády České republiky na sjezdech sudetoněmeckého landsmanšaftu.

❖ **Protestujeme** proti návštěvě místopředsedy vlády české republiky p. Bělobrádka na tomto sjezdu v Augsburku o víkend. Již samotnou účast představitele vlády chápeme jako vyjádření souhlasu vlády České republiky s požadavky sudetoněmeckého landsmanšaftu, tedy vyjádření souhlasu např. se zrušením dekretů prezidenta Beneše z r. 1945!

❖ **Vyjadřujeme rozhořčení**, že předseda vlády svrchované ČR p. Sobotka se k této závažné otázce dosud nevyjádřil (opomíjíme obojetné a stanovisko postrádající vyjádření ministra zahraničí). Nevyjádření se premiéra lze chápat i tak, že on sám, jako předseda vlády, ale i jako předseda ČSSD, se jménem své strany, jejich členů i voličů kloní k názorům p. Bělobrádka!

Odmítáme přijímat jako normální to, co normální není!

Život profesora Jaromíra Vašků se naplnil

Ta smutná zpráva přišla na MěV KSČM 24. dubna 2017. Rodák z Prostějova, kde se 14. prosince 1924 narodil, po absolvování studia na lékařské fakultě Masarykova univerzity v Brně se specializoval na patofyziologii, kardiochirurgii a biomechaniku krevního oběhu. Na počátku 60. let absolvoval studijní pobyt v Ústavu experimentální medicíny a chirurgie v Montrealu v Kanadě.

V letech 1959-1991 byl ředitelem Ústavu patologické fyziologie a současně od roku 1967 ředitelem Výzkumného centra pro biomechaniku umělého krevního oběhu v Brně. V letech 1969-1973 byl rektorem brněnské univerzity.

Od roku 1991 byl v čele kolektivu pracoviště „Podpory a náhrady srdce“. Výzkum umělého srdce přinesl mnoho důležitých poznatků v oblasti základního bádání v činnosti mechanických srdečních systémů i v praktickém využití umělého srdce nebo využití jeho části u pacientů, kteří čekají na transplantaci biologického srdečního transplantátu. Toto pracoviště mělo rozsáhlé styky s ústavu podobného zaměření v Japonsku, v USA, v bývalé NDR a v SSSR. Nemilosrdná ruka trhu ukončila v roce 1991 činnost tohoto výzkumu. Svou devastující úlohu tu sehrály politické důvody neuměteli bez ohledu na vědecké dopady mezinárodního charakteru. Soudruha prof. Vašků donedávna zvaly instituce tohoto bádání v Japonsku a v USA.

Odešel autor několika set vědeckých prací, učebnic a monografií, nositel mnoha našich i zahraničních medailí a vyznamenání, člen Newyorské akademie věd a mnoha dalších vědeckých institucí. V roce 1999 byl mezinárodním Biografickým institutem v Cambridgi v Anglii zařazen mezi dva tisíce nejvýznamnějších vědců 20. století a byl mu předán dekret s jeho jmenováním.

V rodné vlasti za vlády polistopadových mocných nebyl soudruh prof. Vašků prorokem. Státní vyznamenání k 28. říjnu mu

uděleno nebylo. Od roku 1946 byl členem KSČ, od roku 1992 členem MěV a posléze i členem ÚV KSČM a předsedou komise zdravotnictví při ÚV KSČ, autorem mnoha článků o problémech zdravotnictví, ale i postřehů a zamyšlení o situaci u nás, ve světě i v KSČM. Byl pro nás příkladem hlubokého komunistického přesvědčení a jednání.

Soudruh prof. Jaromír Vašků bude žít v paměti rodiny a nás všech, kteří jsme ho znali, rádi se s ním setkávali a diskutovali o životě, zdraví, politice.

Čest jeho práci a památce!

Karel Janiš (foto T. Dávid)

STUDENÝ MÁJ, V STODOLE RÁJ, A V POLITICE? Karel JANÍŠ

1. květen Veřejnoprávní škola našeho myšlení představila jako stavení májky a majáles studentů. A byly prý též májové průvody s dobrovolně povinnou účastí. Kdepak Svátek práce, i když jeho původ je v zemi Velkého bratra.

Tradičního setkání představitelů státu, veteránů války a armádních jednotek **na Vítkově** se nezúčastnil prezident republiky, připravoval se na odpolední jmenování generálů, tentokrát i generálky. Opět nešlo o osvobození naší vlasti, ale o konec války. **A opět šlo o 8. květen**, nikoliv 9. květen, jak se dnešnímu prezidentovi před lety podařilo prosadit jeho přesun. Náš Veřejnoprávní učitel ve shodě s ním neuznává rozhodující úlohu Rudé armády na porážce hitlerovského Německa. O to víc předkládal oslavy osvobození Plzně Američany, druhé kolo prezidentských voleb ve Francii, fotbalovou aféru, demisi ministryně školství a 16letou skautku v diskusi s nacionalistou v Brně.

Skončilo vzájemné okopávání Babiše a Sobotky a Sobotka se odhodlal k odvolání Babiše z vlády. Zalekl se jeho úlohy mučedníka a **2. května 2017** ohlásil demisi celé vlády. **4. května** přijal prezident postupně Babiše a Bělobrádka a na 15.30 byl ohlášen i Sobotka. Ráno jeho kancelář ohlásila na Hrad, že nepodá demisi, což prezident nechal na vědomí, poděkoval mu za vládní působení a odešel ze setkání jako malý kluk. K této vyšší úrovni naší politické kultury vydatně přispěla uvaděčka rozhovoru Witovská na ČT 24 v 18.30 4. května, když pozvaného Babiše soustavně přerušovala, překlíkávala a několikrát mluvili oba. Možná získala zvláštní prémii od generálního ředitele ČT.

5. května Sobotka podal návrh na odvolání Babiše z vlády. Prezident namítl, že mu v přijetí odvolání Babiše brání koaliční smlouva, bylo by to bez souhlasu předsedy hnutí ANO, tj. Babiše. Ústavní právníci tento postup prezidenta odmítají, Ústava ČR platí nad koaliční smlouvou. Sobotka uvažuje o podání stížnosti k Ústavnímu soudu, pokud prezident jeho návrh odvolat Babiše nepřijme. **10. května** na mimořádné sněmovní schůzi osm hodin bušili do Babiše kvůli nahrávce jeho rozhovoru s novinářem a přijali usnese-

ní, že Babiš lhal a zneužil média ve svůj prospěch, doporučili prezidentovi přijmout odvolání Babiše. On se již smířil s odchodem z vlády, doporučil za sebe Brabce a svou náměstkyni.

Tisíce demonstrantů v Praze a v dalších městech se vyslovily proti Zemanovi a Babišovi. Prezident rozhodne o Babišovi po návratu z Číny i o udělení milosti Kajínkovi.

Nechutná bramboračka pokračuje i po 15. květnu.

Žijí v našich vzpomínkách

Od června 2007 soudruh Jiří Toman, historik umění, v letech 1958-83 ředitel Muzea města Brna, autor několika průvodců Špilberkem a zejména expozice umění 20. století v muzeu, kterou vytvořil.

Od července 1997 soudruh Josef Korger, dlouholetý redaktor Rovnosti, šéfredaktor Brněnského večerníku a občasníku Echo, funkcionář krajského vedení Svazu čs. novinářů, zájmové organizace Kabrňáci. V práci novináře spojoval vysokou profesionalitu s odpovědností a sociálním smýšlením. Několika generacím předal své bohaté zkušenosti, rady a názory, umění napsat a říci správné stanovisko k dané situaci. Na hodiny společné práce nad přípravou několika ročníků občasníku Echo s ním nelze zapomenout. Vždy se projevovala jeho klidná a přátelská povaha, laskavé slovo a úsměv, ale i náročný přístup k přípravě každé stránky občasníku, který vyžadoval od ostatních i od sebe. *(Neuznával argument, že drobný nedostatek nikdo nepozná a ani neocení několikrát korektury a opravy. Občas jsme museli už hotové vyhodit a začít znovu. Ovšem tato škola stála za to! - J. Korbel)* V ovzduší pohody vytvářel předpoklady k řešení a vyřešení problémů v uvedené činnosti.

V současné době příprav Echa by byl překvapen i potěšen existencí moderní techniky, počítači a novými metodami odesílání textů do tiskárny - „*pěší vlny a poštovní zásilky*“ jsou minulostí.

Společně s rodinou, pro kterou si vždy nacházel čas i přes náročnou na čas práci, na soudruha Korgera vzpomínáme všichni, kteří jsme ho znali.

Karel Janiš

Jako každý měsíc (mimo VII. a VIII.), také v dubnu (20.4.) proběhl diskusní čtvrtek, tentokrát o životním prostředí. Úvodní slovo přednesl a na dotazy odpovídal prof. PhDr. Ing. Josef Šmajš, CSc. Téma bylo značně obsáhlé, zajímavé, poučné, čemuž odpovídala rozsáhlá diskuse.

Životní prostředí se zabývá vztahem kultury s přírodou, tzn. tím, co vytvořil vesmír, země (=příroda) a co vytvořili lidé (=kultura). Země nepatří člověku. Města, dálnice ... to vše je vybudováno z ukradených věcí zemi, přírodě. Přirozená revoluce vytvořila všechno, včetně živých tvorů.

Ontologie – učení o nejvšeobecnějších zákonech vývoje bytí – říká lidem to, co chtějí slyšet. Bytí je aktivita. Kde je aktivita, tam se něco tvoří, vzniká. Tvořivost je přirozená. Lidstvo žije, rozvíjí se. Dnešní člověk, včetně lidských ras, je výtvozem přírody. Vskutku „jsme děti země“. Ohrožuje nás konflikt lidského díla s přírodou. Vědecký objev není to, co kdo vytvořil, ale to, co ukradl zemi. Současná věda je odpovědná za dnešní krizi, podílí se na zpusťování země, spojila se s kapitálem. Kapitalismus dříve vykořisťoval dělníky, dnešní vykořisťuje zemi.

Lidé mají svoji přirozenost. Přizpůsobili se novým životním podmínkám. Museli pracovat, lovit, bránit se aj. Tak vznikly znaky lidství. Znakem člověka je schopnost vytvářet kulturu, což je adaptivní strategie, abychom přežili. To určuje charakter kultury dosud. Přizpůsobuje se prostředí, chce se prosadit, vytvořit si nový domov atd.

ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ DISKUSNÍ ČTVRTEK 20. 4.

JOSEF VONDRÁK

Časem se věda stala důležitou silou kapitálu. Je zodpovědná za stav světa. Věda se dá využít nebo zneužít (např. dnešní automobily jsou pro nás „zbraně hromadného ničení“). Věda by měla být majetkem celého lidstva, ale ovládá ji jen kapitál. Pořád něco vzniká, zaniká. Nemůžeme žít v umělém prostředí. Větší spotřeba nezkuřturňuje lidi. Člověka zkuřturňuje to, co prochází celým tělem, tzn. nejen potraviny, nejen četba, ale smysluplná práce zatěžující celou osobnost.

Diskuse – některé myšlenky: Rozdíl mezi socialismem a kapitalismem (pokud jde o životní prostředí) není velký, oba usilovaly o větší produktivitu práce, oba byly proti přírodě. Dýchání vzduchu, pití vody potvrzuje závislost člověka na přírodě. Smír člověka se zemí, přírodou by znamenal ukončení všech válek na světě. USA shodily největší bombu na Afghánistán. Smí se bombardovat zeměkoule? Čili i současná civilizace USA je v tomto pojetí nemocná. Je možné efektivně začít měnit přístup lidstva k naší planetě? Takzvané primitivní národy jsou v souladu se zemí. Lidé musí pochopit, že se ždímáním přírody nemůžeme jít dále. Naše civilizace skončí? Řeže si větev sama pod sebou? Kdyby se to stalo součástí naší politiky, tak nebudeme schopni nastartovat žádnou změnu. Zkrátka máme našlápnuto k zániku. Bude-li upadat obecné vzdělání, nebude se číst, bude se jen společně vysedávat a „žvanit“, tak skutečná věda bude končit. Naše dnešní doba nepotřebuje např. filozofii, ale potřebuje politiku, účast lidí ve volbách apod., což je přece jen málo.

Vývoj k rozdělení Československa před 25 lety

Ve dnech 5.-6. června 1992 proběhly volby do Federálního shromáždění ČSFR, České národní rady a Slovenské národní rady (FS, ČNR a SNR). V České republice zvítězila koalice ODS s Křesťanskodemokratickou stranou, na Slovensku Hnutí za demokratické Slovensko (HZDS).

7. června prezident V. Havel pověřil V. Klause sestavením nové federální vlády. Vládu nešlo sestavit bez HZDS, proto došlo 8. června k jednání představitelů ODS a HZDS v Brně. HZDS předložila návrh konfederace dvou republik jako dvou samostatných subjektů mezinárodního práva s vlastním diplomatickým zastoupením, dvou emisních bank se společnou měnou. ODS označila návrh za nepřijatelný, ústřední vláda by neměla vliv na vývoj na Slovensku, mohlo by dojít k ekonomickému chaosu. Při jednáních 11. a 17. června v Praze se ukázalo, že federace je neudržitelná. Proto V. Klaus odmítl funkci předsedy federální vlády a došlo k dohodě s Vladimírem Mečiarem o sestavení federální vlády s omezeným časovým mandátem. Při dalším jednání 19. června

v Bratislavě obě strany zjistily neslučitelnost svých programů a ráno 20. června byla uzavřena dohoda o zániku ČSFR. Federální vláda jmenovaná 2. července v čele s Janem Stráským byla bez vlivu na další vývoj, hlavní agenda se přesunula do národních vlád v čele s V. Klausem (od 2. července) a Vl. Mečiarem (od 24. června), tak, jak byli jmenováni ČNR a SNR.

3. července nebyl V. Havel zvolen do funkce prezidenta, poněvadž ho HZDS odmítla podpořit. 17. července SNR schválila Deklaraci svrchovanosti Slovenska. 20. července V. Havel rezignoval na prezidentskou funkci. Stát zůstal bez prezidenta, poněvadž volby 16. a 30. července byly neúspěšné. Při jednáních ODS a HZDS 22.-23. července v Bratislavě došlo k dohodě, že obě strany prosadí ve FS ČSFR zákony o způsobu zániku federace a při jednání Václava Klause a Vladimíra Mečiara 26. srpna ve vile Tugendhat došlo k dohodě o časovém rozdělení ČSFR na dva samostatné státy.

Od těchto událostí uplynulo 25 let. V obou státech již vyrostla nová generace.

Karel Janiš

**TRADIČNÍ SETKÁNÍ NA POMEZÍ
SE USKUTEČNÍ
V SOBOTU 19. SRPNA V HOLÍČI.
SRDEČNĚ ZVEME!**

Léto 1917 v Rusku

16./29. června 1917 Prozatímní vláda vydala rozkaz zahájit ofenzívu. O 2 dny později 18. června (1. července) v Petrohradě na 500 tisíc demonstrantů prošlo po ulicích pod hesly *Všechna moc sovětům! Chléb, mír, svobodu!* Stejná hesla převládala na demonstracích v dalších městech Ruska.

Ofenzíva na frontě skončila porážkou ruských vojsk a buržoazie toho využila k útoku proti revolučním silám. Odchodem několika ministrů z Prozatímní vlády 2. (15.) července započala vládní krize a politická situace v zemi se zotřila. Revoluce prožívala přelom a byla možná pouze jediná možnost: buď vpřed k socialistické revoluci nebo zpět ke kontrarevoluci.

3. (16.) července 1917 vypukly v Petrohradě živelné demonstrace proti Prozatímní vládě. Bolševici byli proti ozbrojené akci proti vládě a pokoušeli se dát demonstraci pokojný ráz. O den později vyšlo do ulic půl milionu dělníků, vojáků a námořníků pod heslem *Všechna moc sovětům!* Podobné demonstrace se konaly i v dalších městech. Vláda přešla do útoku. Při střelbě do demonstrantů bylo zabito 56 lidí a 650 bylo zraněno. V Petrohradě bylo vyhlášeno stanné právo, zdemolovány redakce bolševických listů, vydán zatykač na V. I. Lenina. Ústřední výbor SDDSR(b) přijal v noci usnesení o zastavení demonstrací a V. I. Lenin odešel do ilegality.

Červencovými událostmi nastal ve vývoji revoluce obrat.

Dvojvládí skončilo, a tím i možnost dalšího pokojného vývoje revoluce. Převzít moc bylo možno uskutečnit jedině ozbrojeným povstáním a tomu byla podřízena veškerá činnost SDDSR(b). Karel Janiš

PŘEDVOLEBNÍ ÚVAHA NAD VLÁDNÍ NE-KRIZÍ

Rozhodně se nedá říci, že by byla letošního jara v naší domácí politice nuda. Není to tak dlouho, co jsme se na stránkách ECHO pozastavovali nad vypouštěním zkušebních balónků našeho ministerského předsedy v podobě prolomení usnesení bohumínské sjezdu ČSSD zapovídající spolupráci (mimo jiné) s KSČM. Ale asi to bude jarem, že nám náš drahý premiér už připravil nové divadlo. Mohla by to být komedie? Jenže už trvá týdny a beze sporu je to tragédie ... české politiky. Mimochodem, hovořím-li o premiérovi jako drahém, je to pravda – současný premiér již našemu státu přišel hodně drah. Bezprostředně to pocítily například tisíce rodin havířů na Ostravsku...

Ale zpět k tématu. Řeč je samozřejmě o (ne)rozhodnutí podat demisi (koho vlastně?) kvůli jedinému ministrovi, který prý něco nevysvětlil? A to je také zajímavé – co má vysvětlovat, komu a jak a jestli vysvětlil nebo ne je rovněž téma plné dohadů a dezinformací a veřejnost na tu džungli jen bezradně zírá. Poněkud to připomíná jednu oblíbenou pohádku, jenom premiér odvolává, co slíbil a vzápětí slibuje, co odvolal. Charakterem svého rozhodování, které se ještě někdo snaží nazývat „vládnutím“, se premiér dostal do podobného postavení jako král z oné pohádky – jsou věci a záležitosti, kvůli kterým je z titulu funkce nepostradatelný, ale jinak jeho vláda připomíná neřízenou střelu. Tedy neřízenou svým předsedou. Rozměr národní tragédie pak současná kauza dostává také tím, jak je se vtahováním dalších figur do hry (zejména prezidenta Zemana) odhalována nejednoznačnost naší ústavy, poskytující prostor hned pro více výkladů a to jen na prostoru několika ustanovení! Trochu z toho mrazí, když si uvědomíme, že na stejném právním základě stojí celý náš právní řád. Tedy, pardon, vyjma věcí, které rozhoduje EU. Její předpisy jsou našemu právu nadřazeny a už tu byl náznak, že i naši současnou situaci (protože koalice ji zarputile odmítá nazvat krizí) vyřeší Brusel...?

Pro KSČM a její voliče ale není zásadní otázkou dne, jestli je počinání premiéra (ministra, koalice, prezidenta atd.) tragické či komické. Osobně si myslím, že náš premiér je především zoufalý a svým počínáním se snaží sám osobně vyjít ze situace pokud možno tak zvané „se štítem“, bez rozbití některého z mnoha „zkažených vajec“, které za ním nejen jako předsedou vlády na jeho cestě vrcholnou politikou zůstávají a o kterých by se veřejnost radši dozvědět neměla. Některá jistě snesli společně s panem Babišem a tím se stává kauza pikantnější. Protože nemusí a ani nejde vždy o peníze! Ty jsou jen maskovací vějíčkou. Podobu politického „pukavce“ může mít i pozadí mnoha přehmatů (?), řečeno velmi korektně, kterých se vláda za úřadování současného premiéra dopustila. Pro příklad, kterému budeme v Brně a na jižní Moravě rozumět zejména, vyberu otevřeně

Poznámka k členství ČR v NATO

S blížícími volbami, především v souvislosti s předkládáním volebních programů subjektů, které se chystají na volební klání, přicházím s několika poznámkami týkajícími se výhodnosti a potřebou naší republiky být členem severoatlantické aliance.

1. Svého času francouzský prezident de Gaulle pochopil, že aliance NATO není zapotřebí, protože hrozba sovětského vpádu do Evropy je chiméra. Udržel Francii mimo NATO, Francie se tak nestala součástí amerického impéria. Netřeba dodávat, že ho proto Američané ani trochu nemilovali. Od té doby uplynuly již desítky let, svět se mění, ovšem zmíněná hrozba je stále jen chimérou, což každý soudný člověk dobře ví, pokud ovšem nesleduje jiné zájmy.

2. Uvedené nastoluje otázku, zda je skutečně v zájmu ČR, aby se stala součástí Ameriky, aby nás Američané měli rádi? Vždyť, příznivejší je to, oni o nás vědí pouze to, že naše země leží někde v Evropě. To znamená, že nás berou výhradně jako součást Evropy, kterou chtějí ovládnout jako celek. V jejich zvráceném pojetí představujeme tedy pro USA bezpečnostní riziko.

3. Pro mne osobně z uvedeného vyplývá, že politická reprezentace naší České republiky nehájí zájmy občanů ČR, ale Washingtonu. Mě nepřesvědčí její všemožné „důkazy“, jimiž se nás snaží přesvědčit o opaku v zájmu zachování svých příjmů a dosavadního statutu.

Aleš Růčka

podbízení se landsmanšaftu členy vlády (bez opatření (!)), které nelze nazvat jinak než vědomou přípravou půdy pro zásadní revizi česko-německých vztahů a poválečného uspořádání. V přímé linii důsledků je poslední „hit“ sezóny, kterým je bezostyšné rozšiřování revanšistických letáků v našem pohraničí (přínejmenším v Břeclavi) o opětovně německé budoucnosti tzv. sudet, o platnosti a nenapadnutelnosti Mnichovské dohody a zločinech Čechů na Němcích! Obecně sílí sebevědomí protinárodních názorových kruhů. Obecně nekritickou podporou NATO a neakceptovatelně proměněné Evropské unie, včetně tanečků kolem „řešení“ (protievropské) migrační vlny, vláda vedená Bohuslavem Sobotkou vůbec soustavně poškozuje zájmy státu a národa. Do něčeho podobného zoufalství přitom za sebou premiér vleče i ČSSD, kterou dnes podle mne i díky právě Sobotkovi již nelze považovat za stranu levicovou a ani ne za seriózního politického partnera.

Co je tedy tvář v tvář situaci **zásadní pro KSČM**? Především zachování politické levicové věrohodnosti! Dnes to znamená **setrvání na opakovaně vysloveném argumentovaném požadavku rozpuštění poslanecké sněmovny a vypsání předčasných voleb**. Současná situace faktické krize vládnutí, kdy vláda sama sebe považuje za úspěšnou, protože se ještě nerozpadla (ke škodě státu a jeho obyvatel, ale v zájmu nejružnějších šíbrů), tento požadavek den za dnem jen a jen umocňuje. Jistě, lze diskutovat o racionalitě takového kroku necelého půl roku před termínem dalších řádných voleb, o mnoha pro i proti. Dá se však od této vlády, od její koalice, s tím, co nám zatím předvedla, očekávat ve zbytku jejího času něco pozitivního pro Českou republiku a její obyvatele? Domnívám se, že dnes může být jediným jejím pozitivem již jen odstoupení. Mám však důvodné obavy, že herci na jevišti a spíše mecenáši za oponou si žádnou příležitost k prvoplánovému oškubání státu (takže nás, občanů) bez ohledu na důsledky zkrátit nenechají.

Takže závěrečná občanská otázka - jak dlouho ještě necháme hrát tohle divadlo na náš účet, o nás bez nás? Jako komunisté bychom měli odpovědět jednoznačně. Aktivní kampaní a přesvědčením voličů pro účast ve volbách a samozřejmě důraznou komunistickou levicovou politikou v poslanecké sněmovně!

Václav FIŠER, kandidát KSČM do poslanecké sněmovny

ŠLI PŘED NÁMI

Jan Černý – 105. výročí narození

Narodil se 15. června 1912 v Moravské Nové Vsi v rodině železničáře. 7 člennou rodinu pomáhala živit matka prací u sedláků. Vyučil se zedníkem, pracoval i v dalších příležitostných pracích v jiných oborech. Od mládí velmi aktivně působil v dělnické tělovýchově, v čs. Komsomolu i po vstupu do KSČ v roce 1930, s pohledem nejchudších na svět a s nutností jejich cesty k uskutečnění socialismu u nás. Po 3 letech studiu v Moskvě odešel v roce 1936 do Španělska bránit ji proti fašismu.

Karel Mazour – 100. výročí narození

Narodil se v dělnické rodině 20. července 1917 ve Veverských Kníních. Vyučil se obchodním příručím. Ale v oboru místo nenašel, pracoval jako nádeník na stavbě silnice ke Kníničské přehradě. Po založení Svazu mladých v roce 1936 se stal jeho nadšeným stoupencem a organizátorem.

Konce jejich životů spojili nacističtí okupanti. Jan Černý se stal členem II. ileg. ústředního vedení KSČ, psal do Rudého práva, organizoval spojení s Moravou a Slovenskem, pomoc uvězněným soudruhům a jejich rodinám, 27. července 1942 byl zatčen a 2. května 1944 byl v Berlíně popraven. Karel Mazour se po založení Komunistického svazu mladé generace v létě 1940 plně věnoval činnosti mezi mladými a organizoval je do boje proti okupantům. Byl zatčen 11. října 1941. Poněvadž věděl, co ho v rukou gestapa čeká, na kyjovském nádraží se gestapákům vytrhl a skočil pod kola přijíždějící lokomotivy. Tak skončil život jednoho z nejmladších hrdinů našeho odboje.

Karel Janiš

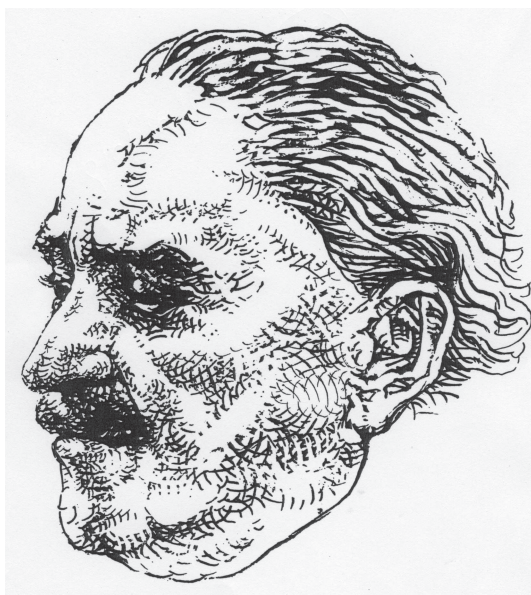
Narodil se 18. června 1882 v Kovčovi u Radomiru v rodině řemeslníka, později dělníka. Měl 5 bratrů a 2 sestry a i ti následovali revoluční cestu nejstaršího bratra Jiřího: 3 bratři padli v boji za svobodu bulharského národa a obě sestry též působily v bulharském i mezinárodním dělnickém hnutí.

Abby pomohl početné rodině s prostředky pro obživu, jako typograf pracoval v tiskárně. Současně četl bulharskou, ale zejména ruskou literaturu. Velký vliv na něho měl román ruského revolučního demokrata N. G. Černyševského „Co dělat“, zakladatelé bulharské sociální demokracie Dimitr Blagoev, Georgi Kirkov, Gavril Georgiev. V roce 1902 vstoupil do této strany a podporoval její levicové křídlo. Byl zatčen a vězněn, když odmítl 1. světovou válku. Po ní podporoval stranu Zemědělský svaz A. Stambolijského. Po svržení této vlády monarchofašisty v roce 1923 zorganizovali J. Dimitrov a V. Kolarov první protifašistické povstání na světě, které bylo nakonec poraženo. Pro J. Dimitrova nastalo dlouhé období života v ilegality a za hranicemi. Nejvíce vešel ve známost při obhajobě na lipském procesu v roce 1933, v němž odhalil nacistickou provokaci při zapálení Říšského sněmu. Vyjádřil svou příslušnost k bulharskému národu i k mezinárodnímu komunistickému hnutí. V boji za jeho záchranu vzniklo velké hnutí solidarity, v němž se hrála svou úlohu i KSČ a pokroková část vědecké i kulturní fronty. Po propuštění z vězení v únoru 1934 žil v Moskvě a působil ve vedení Kominterny zejména při přípravě jejího VII. kongresu v roce 1935.

Jiří Dimitrov několikrát navštívil Československo. Několikrát ilegálně přecházel naše hranice za pomoci našich občanů na Břeclavsku. A v našem kraji žila Rosa Fleischmannová (v Boskovicích), která v roce 1934 odjela do Moskvy a uzavřela manželství. Syn Mitko zemřel v roce 1943 na záškrť. Osvojili si dceru čínského revolucionáře Van Mina a chlapce, jehož rodiče-partyzáni byli umučeni bulharskými fašisty. Dcera vystudovala vysokou leteckou školu a syn vysokou diplomatickou školu a působil po válce v bulharské diplomacii. První manželka Jiřího Dimitrova, srbská revolucionářka, zemřela po těžké nemoci, v době lipského procesu.

Jiří Dimitrov byl v čele přípravné komise pro jednání VII. kongresu III. (Komunistické) internacionály. Šlo o zhodnocení dosavadních zkušeností hnutí z boje proti fašismu a nebezpečí nové světové války a stanovit novou generální linii hnutí v podobě jednotné dělnické

a široké lidové fronty odpůrců fašismu na úrovni jednotlivých států i v mezinárodním měřítku. Tohoto úkolu se vzhledem k jeho zkušenostem a zejména schopnostem řešit uvedené problémy tvůrčím způsobem zhostil nadobyčejným způsobem právě Jiří Dimitrov v projevu na VII. kongresu Kominterny 2. srpna 1935. Ukázal že vítězství fašismu svědčí o slabosti buržoazie, která již není schopná

udržet svou diktaturu starými metodami buržoazní demokracie a parlamentarismu. Příchod fašismu k moci je vystředání systému buržoazní demokracie otevřenou teroristickou diktaturou. Ale jde i o slabost dělnictva, ochromeného rozbižskou politikou sociální demokracie spoluprací s buržoazií. Jiří Dimitrov řekl, že je třeba odhalit skutečnou podstatu fašismu – jde o otevřenou teroristickou diktaturu nejreakčnějších, nejšovinističtějších, nejimperialističtějších živlů finančního kapitálu. Současně ukázal, že cestou k porážce je vytvoření akční jednoty dělnictva v každém závodě, v každém okrese, v každém kraji, v každé zemi, na celém světě. Řekl, že akční jednoty proletariátu v měřítku národním i mezinárodním je možná i nutná, zaměřená proti fašismu, proti nástupu kapitálu, proti nebezpečí války, proti třídnímu nepříteli, je základem k vytvoření široké lidové protifašistické fronty. Ta mohla za příznivých podmínek vyústit v ustavení vlády lidové fronty, v níž šlo o formu přechodu nebo příchodu k proletářské revoluce, aby si miliony pracujících uvědomily na základě vlastních zkušeností, co mají dělat, aby nalezly rozhodující východisko. Definitivní záchranu taková vláda přinést nemůže, a proti bude nutno se připravovat na socialistickou revo-

luci. Tyto závěry se uskutečnily v dalším období národně osvobozenického boje a přerůstání národní a demokratické revoluce v Československu i v dalších lidově demokratických zemích. Jsou aktuální i dnes, kdy je nezbytné semknutí demokratických sil proti neofašismu a hrozbě nové války, v úsilí o nový svět.

Na VII. kongresu Kominterny byl Jiří Dimitrov zvolen do funkce generálního tajemníka hnutí. Když byla Kominterny v létě 1943 rozpuštěna, vykonával funkci vedoucího zahraničního oddělení VKS(b). Podílel se na vzniku Vlastenecké fronty v Bulharsku, pomáhal při vytváření naší vojenské jednotky v SSSR a vojenské pomoci Slovenskému národnímu povstání. Již tehdy doporučoval upravit vztahy mezi Čechy a Slováky na podkladě federativního uspořádání. U nás byl naposled v dubnu 1948 při podpisu smlouvy o vztazích přátelství mezi oběma zeměmi. Setkali se starí známí z působení v Kominterně, Klement Gottwald a Jiří Dimitrov.

V letech 1945-1949 byl v čele Bulharské KS, inicioval založení Bulharské lidové republiky jako předseda vlády v roce 1946. Na V. sjezdu strany 18. prosince 1948 charakterizoval dlouhou cestu bulharského lidu od vzniku sociální demokracie přes povstání proti fašistům v roce 1923 a lidové povstání 9. září 1944 jako počátek cesty k novému životu Bulharska. Přispěl k otázce charakteru, úlohy a perspektiv lidové demokracie a lidové demokratického státu. Vybudovat je bylo možno v důsledku rozdracení německého fašismu, světové historického vítězství SSSR ve druhé světové válce a boje lidu pod vedením dělnické třídy za národní osvobození a nezávislost. Zdůraznil, že lidová demokracie a sovětská moc mají to hlavní, to rozhodující společné, že obě jsou mocí dělnické třídy ve svazku s pracujícími v jejich čele. Z toho pak vyplývá nutnost studia a využití velkých zkušeností výstavby socialismu v SSSR. V diskusích o lidové demokracii v 50. letech nebylo možno myšlenky Jiřího Dimitrova nevyužít. Současně v projevu na tomto sjezdu stanovil generální linii budování socialismu v Bulharsku.

Jiří Dimitrov opustil svět 2. července 1949. Jeho názory vyslovené v mnoha projevech a článcích neztratily i v dnešních zcela jiných podmínkách alespoň důvody k zamyšlení se nad jejich využitím ve stranické práci. Jsou příkladem tvůrčího marxistického přístupu k hodnocení dané situace a určení východisek k dalšímu postupu.

SMUTNÁ DATA NAŠICH DĚJIN

10. června 1942 – vyhlazení Lidic • 18. června 1942 – poslední boj parašutistů • 24. června 1942 – vyhlazení Ležáků

Když parašutisté Jan Kubiš a Josef Gabčík provedli atentát na Reinharda Heydricha 27. května 1942, rozsáhlé pátrání po nich rozpoutali nacističtí okupanti. Několik set ozbrojených i civilních složek nacistů prohledávalo v Praze dům od domu a běda tomu, kdo nebyl řádně přihlášen k pobytu.

10. června 1942 byla obklíčena obec Lidice na Kladensku – muži byli zastřeleni, ženy, děti a všichni majetek byly odvezeny, obec byla vypálena a srovnána se zemí. 16. června 1942 jeden z parašutistů prozradil gestapu úkryt parašutistů v pravoslavném kostele v Resslově ulici. Po nerovném boji se stovkami příslušníků zbraní SS padli na kůru kostela Jan Kubiš, Adolf Opálka a Jaroslav Švarc a v kryptě kostela si poslední kulku nechali pro sebe Josef Valčík, Jozef Gabčík, Josef Bublík a Jan Hrubý. Byl podán návrh, aby 18. červen byl zařazen mezi významné dny České republiky.

24. června 1942 postihl osudy Lidic obec Ležáky na Chrudimsku. Muži a ženy byli popraveni a obec byla srovnána se zemí.

4. září 1942 byli popraveni biskup pravoslavné církve Gorazd (vlastním jménem Matěj Pavlík), Jan Sonnenvend, Václav Číkl a Vladimír Petřek za poskytnutí úkrytu parašutistům. 23. října

1942 byli popraveni rodinní příslušníci a další příbuzní parašutistů i ti, kteří jim jakýmkoliv způsobem pomáhali před vyzrazením. Po atentátu bylo zatčeno 3188 osob, z nichž bylo popraveno 1357 osob. Spolu s oběťmi z Lidic a Ležáků a s 3000 občany židovského původu a vězni v koncentračních táborech přišlo v době heydrichiády o život na 5000 lidí. Byli mezi nimi účastníci odboje z řad důstojníků čs. armády, např. generál Alois Eliáš, předseda protektorátní vlády udržující tajné styky s londýnskou čs. vládou, středoškolská a vysokoškolská profesori, funkcionáři Sokola, Orla, skautů, odborů, spisovatel Vladislav Vančura a další.

Osud Lidic vyvolal ve světě nevídaný ohlas. Mnoho obcí, ulic, náměstí bylo po Lidicích pojmenováno v rámci mezinárodní akce Lidice budou žít. Československá vláda 6. června 1945 rozhodla vybudovat nové Lidice a první obyvatelé nových domů se stěhovali již na Vánoce roku 1949 – bylo mezi nimi několik žen, které přežily život v koncentračním táboře. Byl vysazen Sad růží, do něhož přispívaly organizace z celého světa, jednotlivci i od nás. V roce 1962 byla otevřena expozice, v níž byly promítány i záběry z likvidace obce natočené samými pachateli zločinu.

Po listopadu 1989 bylo připomenutí osudu Lidic a Ležáků upozaděno. Jaksi to nebylo v souladu s omluvami za odsun Němců v roce 1945 a se zrušením Komise čs. vlády pro stíhání válečných zločinců. Až podle usnesení vlády ČR z 15. března 2000 zřídilo ministerstvo kultury ČR státní příspěvkovou organizaci Památník Lidice za účelem péče o trvalé uchování vzpomínek na vyhlazení Lidic jako celosvětového symbolu obětí válečných zločinů. Byla provedena rekonstrukce zdevastovaného Sadu růží a vysázeno přes 23000 růžových keřů. Byla zrekonstruována budova Lidické galerie a obnovena stálá expozice. Ta prošla modernizací za použití moderní audiovizuální technologie. Památník Lidice získal od ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy akreditaci jako vzdělávací instituce. Probíhají semináře pro učitele středních škol a 2. stupně základních škol na téma Příběh české obce Lidice a Co je fašismus a nacismus.

V posledních letech je obvyklé, že k výročí vyhlazení Lidic probíhají shromáždění občanů na místě tragédie, hovoří některý z ústavních činitelů a představitelů vlasteneckých organizací. A jinak během roku ticho po pěšině kromě občasných až nechutných úvah o financování provozu a obsahu pamětních zařízení v Lidicích. Z tohoto hlediska se jeví trvalá platnost slova, která řekl prezident dr. Edvard Beneš 10. června 1945 na tryzně v Lidicích. Když připomněl osud obce a jejich obyvatel v červnu 1942 jako nechutný příklad gangsterství nacistů, vyslovil obavu, že nebude trvat dlouho a bude možno slyšet různé, všelijak formulované a v systémy vypracované omluvy, výmluvy a omývání všeho, čeho se Němci ve válce tak neslýchaně a nelidsky dopouštěli. A řekl, že nelze zapomínat, že hlavními tvůrci, spolupracovníky a vykonavateli tohoto zločinu byli čeští Němci. Za povinnost sobě, svým dětem, svým budoucím generacím stanovil udělat všechno, aby se tyto hrozné zbesíllosti nemohly už nikdy opakovat. Někteří z dnešních usmířovatelů s německými spojenci v EU a NATO na to zapomínají, a tak uvádějí do zapomnění vše, co bylo příčinou Mnichova, 15. března 1939, co následovalo – šestiletá nacistická okupace a jaké byly následky a důsledky toho všeho po válce.

Dějiny našeho národa nezačaly odsunem Němců.

Karel Janiš

Konec poroby

*Od Moskvy urputnými, nelítostnými boji prošel,
při osvobozování k nám až do Bystrce došel.*

Zde v hrobě odpočívá rudoarmějce

*nadporučík Goluběnko – hrdina,
stále na něho v dáli vzpomíná jeho pozůstalá rodina.*

*Stojíme zde pietně nyní u ostatků, u jeho hrobu,
vzdáváme mu hold nejen dnes – ale po celou dobu.
Vzpomínáme stále na všechny chrabré rudoarmějce,
v slavných májových dnech však každoročně nejvíce.*

*Vždyť prolili to nejdražší – krev svoji,
abychom mohli žít – já, ty i všichni další tvoji.
My musíme všechny ty oběti cenit stále,
ale až zde nebudeme – jak to bude dále?*

*Historikové dokázali sice ony skutečnosti zaznamenat,
současní vládcí pravdu však chtějí přepisovat.
Proto ve společnosti musíme ještě více působit
a jejich nelidské, nemorální plány překazit.*

*Proto zejména v ty slavné májové dny
vzpomínáme a uctíváme všechny hrdiny.
U pamětních desek, hrobů a památníků
srdečně pokládáme aspoň malou kytíčku.*

*Tuto činnost předáváme všem našim mladým
a tak zajistíme stálou pietu nám všem drahým.
Velí nám tak rozum, srdce, humanita,
ne povinnost, ale lidská komunita!*

*Čest a sláva chrabřím rudoarmějcům –
– našim osvoboditelům.
Nikdy nezapomeneme – to slibujeme!*

Komunisté z Bystrce

VIDĚT UDÁLOSTI V ŠIROKÝCH SOUVISLOSTECH

To nám odkázal spisovatel Vladislav Vančura, jedna z obětí heydrichiády. Nacistická vojska se urputně bránila postupu rudoarmějců při osvobozování jižní Moravy. Potvrzují to počty padlých rudoarmějců: pohřebiště Hodonín 1504 i ze sousedních míst, Hustopeče 105 důstojníků a 1777 vojáků, Ořechov 1452, Šitbořice 85.

Na pylonu na výpadové silnici na Vídeňské ulici je uvedeno: **Od Ořechova jako vítr mračna hnala Rudá armáda fašistickou sběr 25. dubna 1945.** Za prudkého postupu na levém křídle fronty k Brnu dosáhli rudoarmějci Ořechova 18. dubna večer. V noci protivník za pomoci tanků zahájil protiútok a v dalších dnech vytlačil rudoarmějce z Ořechova. Teprve v rámci všeobecného útoku na Brno byl Ořechov osvobozen 24. dubna 1945. Počty padlých se liší – od 184 po 230 uvádějí různí autoři. Svozem padlých z 36 míst vzniklo pohřebiště 1452 obětí bojů i o okolní obce. 22. dubna 2017 se v Ořechově konalo setkání občanů v předvečer 72. výročí osvobození Ořechova za účasti nynějšího i bývalého krajského hejtmána, představitelů obcí i Klubu českého pohraničí a dalších vlasteneckých organizací. Svědčí to o tom, jaký význam přikládají události před 72 lety.

Na pylonu na Hvězdoslavově ulici v Brně-Slatině je uvedeno: **Vítěznou cestou od Šitbořic útočili k Brnu rudoarmějci v předvečer 26. dubna 1945.** Po střelbě kaťuší na pozici nepřítel obsadili rudoarmějci 16. dubna obec. Došlo k protiútokům a došlo k tuhému boji muž proti muži. Až 22. dubna byla obec osvobozena: podle nejnovějších údajů padlo 104 rudoarmějců, někteří byli zvěsky ubiti nebo skončili vhozením do hořících stodol. 15 občanů též přišlo o život a zničeno bylo 147 domů, bylo poškozeno na desítky dalších. Právem se hovoří o malém Stalingradu. 27. dubna 2017 jsem připomněl osvobození Šitbořic, jižní Moravy a Československa v souvislosti s vývojem po 1. a 2. světové válce. Ti, co se odtud nevrátili domů, prožili změny, k nimž došlo po říjnu 1917 v Rusku, industrializaci, kolektivizaci i kulturní revoluci, procesy, které získaly za velkých obětí předpoklady k vítězství nad hitlerovským Německem.

V Brně jsou tato čestná pohřebiště:

Ústřední hřbitov	celkem 3648 padlých v jednotlivých i hromadných hrobech po svozu ze 154 míst.
Brno-Jundrov	u pomníku padlým, 7 rudoarmějců;
Brno-Komín	Ruský vrch 110 pohřbených;
Brno-Královo Pole	326 padlých, 195 z Králova Pole, 54 ze Soběšic, 87 z Říčan u Brna, pomník byl několikrát poškozen;
Brno-Nový Lískovec	49 padlých, 28 z Nového Lískovce, 13 ze

Starého Lískovce, 7 z Bohunic a 1 z Kohoutovic;

Brno-Řečkovice

v parku u zámku 104 padlých, 64 z Řečovic, 13 z Medláněk, 27 z Ostrovačic, 2 nalezení později v lesích.

Mnoho jmen a příjmení nejsou známá, destičky s údaji na místě, kde padli, vzaly za své při svozu na pohřebiště.

Na jižní Moravě je pohřbeno 10361 rudoarmějců. Podle autorů publikací bylo na 17000 padlých, raněných a nezvěstných. Padli tu dva generálové – **generálmajor Maxim Jevsejevič Kozyr** u Rajhradu 23. dubna 1945, původně pohřben u trosk Němec-

Noční vlci vzdali hold padlým na Ústředním hřbitově v Brně.

kého domu v Brně, nyní v Praze, škoda, mohl mít čestný hrob v Brně na Ústředním hřbitově. Druhým je **generálmajor Jevgenij Stěpanovič Aljechin**, který po poradě s dalšími důstojníky vyšel před dům v Sedleci, právě když jedno z letadel shodilo tříštivou bombu. Důstojníci zahynuli. Nyní jsou pohřbeni ve Lvově na čestném pohřebišti.

Především prof. Vojtěch Žampach o nich uvedl potřebné údaje. Je též autorem mnoha publikací a článků v odborném i denním tisku stejně jako Václav Peša, Josef Pluhař, Oskar Brůža a další. Loni vyšla obsáhlá publikace, jejíž autor Vlastimil Schildberger st. v ní uvedl mnoho údajů, mnohdy dosud málo známých, o útvech 2. ukrajinského frontu, k nimž patřily i 2 rumunské divize – na 1440 padlých je uloženo na jediném soustředěném rumunském pohřebišti v ČR na Ústředním hřbitově v Brně.

K charakteristice osvobození Rudou armádou v uvedených souvislostech lze přidat verše našich básníků.

„Přišli včas, jak legendární vojska z dávných kronik. Zvítězili. Nyní sedí v hloučcích u harmonik, mají kouzlo ruských písní, jejich zvláštních tonik.“

(Vítězslav Nezval)

„Vám poděkování a lásku vám, kéž zněly by jak zvony, vždyť já ne sám, jsou nás miliony už. Snad všichni se vám jednou v něčem vyrovnáme, teď poděkování vám aspoň posíláme.“

(S. K. Neumann)

„Věčná sláva Hrdinům, jež vedou lidstvo vpřed, aby nemusilo víckrát krváct, těm, kteří padli za svou vlast a spravedlivý svět, věčná sláva hrdinům, kteří se mužně bili, věčná sláva hrdinům. Ať padli, zvítězili. Jarní slunce svobody jim svítí na mohyly.“

(Vítězslav Nezval)

Vybrali jsme z pásma k osvobození od prof. Stanislavy Kučerové, o tom, jak jsme příjezd rudoarmějců prožívali. Jde o důkaz proti dnešním padělatelům dějin.

Karel Janiš (Foto Tibor Dávid)

Recepce na Generálním konzulátu Ruské federace v Brně ke Dni vítězství - 9. května 2017.

V KVĚTNU SE V BRNĚ SLAVILO... I PROTESTOVALO

V posledních letech jarní Brno nevoní jen jarem a vzpomínkami na osvobození od šestileté poroby nacistickým Německem, ale žel také akcemi organizovanými stranami ovládajícími městskou radnici, které kazí libou vůni šeríku a jara neblahým oděrem prepisování historie, omlouvání se okupantům a neofašismem, kterým město pozvolna, ale zato vytrvale zaplevelují. Redakce proto zveřejňuje několik textů a fotografií, které alespoň částečně tuto atmosféru přibližují. **did**

My pomnim...

čteme na jednom z věnců u pomníku sovětského letce Viktora Sergejeviče Kašutina v lese pod kohoutovickou hájenkou. Položili jej sem, symbolicky v Den vítězství 9. května, účastníci zájezdu po memoriálních místech spojených s Velkou vlasteneckou válkou sovětského lidu proti německému nacismu nazvaného „Cesty paměti – cesty míru“.

Čtyři desítky pamětníků válečných událostí a jejich potomků, zástupců měst, mezi nimi také členka Moskevské městské dumy Elena Šuvalova a poslanci dalších moskevských obvodů, pedagogové a studenti cestovali po Slovensku, Rakousku, České republice a Polsku, aby uctili památku obětí druhé světové války. Zvláštní význam přikládali své účasti na mezinárodních akcích v koncentračním táboře Mauthausen, na pochodu Nesmrtelného pluku v Praze a na vzpomínkových akcích v Praze a Brně.

Nebyl to jediný věnec položený zde občany Ruské federace. Je zde také věnec, který zde jménem rodiny padlého vojáka položila občanka Ruské federace žijící v Brně Anna Kulešova. Ta rovněž informovala paní Ninu Kašutinu, že památka jejího bratra v Brně stále žije, a to i přes změnu společenských poměrů v obou našich zemích. Tak se nám shodou náhod podařilo vypátrat sestru padlého Viktora, která se

Účastníci zájezdu, nazvaného „Cesty paměti – cesty míru“, u pomníku letce Viktora Sergejeviče Kašutina v lese pod kohoutovickou hájenkou.

spolu se svou matkou účastnila odhalení tohoto památníku v sedmdesátých letech. A doufáme, že budeme moci obnovit styk s ní, i když jen písemnou cestou.

A tak se naše každoroční připomínka osvobození Brna, organizovaná členkami zastupitelstva městské části Brno-Kohoutovice zvolenými na kandidátce KSČM, konaná 25. dubna dočkala nečekaného

vyvrcholení. Nejen velkou účastí občanů v čele se starostou Petrem Šafaříkem, zástupcem Generálního konzulátu Ruské federace Sergejem Mitjajevem a dalších hostů. Především si vážíme aktivní účasti hostů země, která přinesla rozhodující podíl na osvobození naší vlasti.

Jiří Miča, MO KSČM Brno-Kohoutovice
(Foto autor)

V rámci Festivalu Meeting Brno byla postavena z lešenářských trubek konstrukce připomínající "Německý dům", který stával na dnešním Moravském náměstí. Má jít o připomínku jeho bohaté kulturní historie - o té ostudné, fašistické, se cudně mlčí!

(Foto Tibor Dávid)

Protest vlastenců proti ostudné tzv. "Pouti smíření" u pomníku prezidenta T. G. Masaryka.

(Foto Roman Chytil)

"Objektivní" výstava Kmeny, použila jako poutač Růžový tank IS 2 číslo 23. Výstava končí tři týdny před volbami.

Je otázka, jaká je cena výstavy - a nelze než doufat, že účet vystaví radniční koalici voliči ve volbách.

Proti zneuctění památky osvoboditelů protestovaly vlastenecké spolky i jednotliví občané Brna a okolí.

(Foto Roman Chytil)

Čtvrtletník Výboru národní kultury

Lípa číslo 4/2016

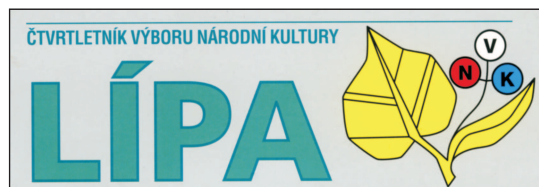
Je v něm uveřejňuje několik příspěvků o odsunu Němců včetně výňatku z Pamětí prezidenta Beneše.

V projevu předsedy bavorské vlády a patrona sudetských Němců na celém světě Horsta Seehofera na 67. sjezdu Sudetoněmeckého landsmanšaftu v květnu 2016 je uvedeno, že se setkal třikrát s premiérem Sobotkou a že na posledním setkání s ním mluvil o tom, že by bylo načase, aby se člen vlády ČR zúčastnil Sudetoněmeckého dne a okamžitě se na tom shodli. Proto je tu historický okamžik s oficiálním zástupcem vlády ČR Danielem Hermanem, který vystoupí a pronese správná slova. Horst Seehofer mu poděkoval a v jeho slovech je cítit možnost, že jde o stejné hodnoty, stejnou křesťanskou víru a přiměřenost ve volbě slov. (Pozn.: 3. května 2017 bylo oznámeno, že Horst Seehofer navštíví Českou republiku!)

V pravidelně uváděné řadě ukávek z díla našich básníků jsou nejprve básně nedávno zemřelého **Karla Havlíčka Borodubského**, který psal pod podobným pseudonymem jako Karel Havlíček Borovský. Báseň OBČANSKÁ DISCIPLINA// Nenadávej na zrcadlo, /když máš křivou hubu! /Mílu by to nenapadlo, /Ransdorf nebyl UBU.// Smrt smazala jeho dluhy. /Hyeny však chtějí svoje. /A my jeden jako

druhý/zvykáme si na obojek.// KONTA KARIÉRY//Dnes kdejaký vetchý kmet/tajně touží po Hradě. /Komu je však málo let, /ten sní prostě o řadě.//Správní nebo dozorcí/hlavně že to type. /Bez slušného obročí/nejsi nikdo, cype!//LEŽ VÍTĚZÍ//Tam, kde lidu vládnou hlavy hovézí, /lež nad pravdou celkem snadno vítězí.//Ale ani tam, kde vládne si sám lid, nebývá od volů vždycky jenom klid.//VÍTĚZSTVÍ LÁSKY?//Kde vítězí k prachům láska, /kdejaké prase si mlaská.//Hned vyzaruje z něj autorita, /protože má flek u koryta.//

JIŘÍ KNOP //MOJE MÍSTO//Mám na tom světě, /na té naší zeměkouli, /na planete zemi/místečko sám pro sebe .../Ne, není v katastru nemovitostí/pod mým jménem, /nemá souřadnice/nemá rozměry, ale je moje/Tam přisednu na pár omšelých drnů, /utrhnou pampelišku, začnu sát/a jsem doma. / Nikdo za mnou nemůže. /jen ti, které si vybírám/s kterými se mazlím, hladím, /se kterými žiji .../Ještě žiji i když sotva dýchám/k lékařům se belhám o holu/zadržuji dech a na přání kýchám, /nastavuji žilu, když mi berou krev, /občas mi v tváři cukne nerv. /já

zdravotníkům práci nekazím, /když ale mám polykat denně tolik tablet, /tak se přece jenom zarazím. /Ale co – polykáš prášky, no tak žiješ, /tak nestýskej si, starý brachu, /jiní jsou už rozptýleni – v prachu ...//TENKRÁT//Byli jsme tenkrát jak utržení ze řetězu, /zdivočelí z konce války, /z kvetoucího bezu, /z jazzu a ticha míru, /z odklizených barikád/a rozstřílených balustrád, /z veršů Majakovského, /z hrdinů Mladé gardy, /z Julia Fučíka. /Podávali jsme si ruce, /zvedali je k přísaze/ a vířili až do rána/slavnostní tance. /Všem stejné šance/a nikdy už bídu! /Ve jménu lidu/šli jsme předělávat svět. /Hrom burácel na čistém nebi/a my jsme beze smyslu spěchali/jak nenasytní milenci/uskutečnit velký sen .../A tak se nám smějte, /spílejte nám, uvažte ke kůlu, /zapalte hranice/a spalte nás na prach. A jednou přijdou jiní, /aby to znovu zkusili ...//

VLADIMÍR PINTA //MAJOR ZEMAN/ /Nedáme zem lesů, vod a strání/Euro hrozí, vnímám signály/ Zem modravých hor, zem, kde šumí bor! Nedáme, co otcové nám zanechali!//Kolem Prahy louky levně k máni! /Kupte Češi každé aspoň ar! /Já též nelenil, ary nakoupil. /Ať maj placky na lítání kluci i ptáci!//Řetězce a paneláky/ na louky by chtěly taky! /Přiznávám, já překazit to chtěl, /chtěl jsem zůstat inkognito. /“BIS“ mě našla. /Major Zeman, doba zralá. /Do práce se dám!//RYTÍŘI Z BLANÍKA //Až prý bude nejhůře, /tramtádá, nejhůře! /Pluk z Blaníka pomůže, /Rytířové s noblesou/ku Praze už se nesou, /Korupčníci se třesou!//Jásá drobný živnostník, /tramtádá, živnostník! /A dépe-há poplatník! /Poplatníku zaplakej, masopustní byl to rej/- rychle vrátka zavírej!//Rytíři z Blaníka povedený sbor. /Ekolog, se soudcem a exekutorem. /Odborník na leasing a hygienik. /Chraň svatý Václavě český podnik!//

Ceny Unie českých spisovatelů za rok 2016 obdrželi **Gustav Oplustil** za přínos televizní zábavě, **Ivan David** za odvážné občanské postoje a **Vlastimil Vondruška** za knihu Husitská epopej. *Ivan David*, jak řekl šéfredaktor Lípy Jan Poláček, *se pustil do nerovného boje s médii, šířícími dezinformace, polopravdy a lži, věděl, že jde do nerovného boje Davida s přesilou Goliášů. Daří se mu tvořit reálnější obraz světa a události v něm, než nám úmyslně zkreslujícím způsobem předvádějí média...*

V Lípě je též několik příspěvků o volbě nového prezidenta USA. I v tomto případě jde o informace nikdy jinde neuveřejněné.

VESELE A VÁŽNĚ O ŽIVOTĚ

Před několika lety napsal o svém životě František Obrovský, aktivní funkcionář naší strany.

Syn zedníka a domkářky prožil v době 1. republiky dětství a mládí tak typické pro děti z rodin dělníků a rolníků v kapitalistickém uspořádání věcí veřejných dnes tak zbožňované 1. republiky i toho dnešního ke kapitalismu navraceného. Do měšťanky chodil pěšky ze Žebětína až na Mendlovo náměstí. Vyučil se strojním zámečnickem a pracoval u firmy, kde vyráběl teploměry, vařiče a lustry.

Jako ročníku narození 1922 se mu nevyhnulo totální nasazení. Po válce pracoval v Líšni a ve Zbrojovce a dálkově vystudoval strojní průmyslovku s maturitou v Sokolské ulici. Když absolvoval několik kursů v Krajské politické škole v Brně a na Vysoké politické škole ÚV KSČ v Praze, stal se politickým pracovníkem na úrovni KV i MěV KSČ v Brně.

Do důchodu odešel jako předseda městské kontrolní a revizní komise KSČ v Brně. A v důchodu nezahálel. A psal o tom, co prožil, na 68 stranách a text doplnil stovkou fotografií, faksimilií dokumentů a odkazů. A snad nejcennější je přístup Františka Obrovského – letošního pětadevadesátíka v tom, že své osobní vzpomínky následně spojuje s vývojem u nás i ve světě a významné události a jejich osobnosti v nich působící – viz připomínky strategie a taktiky J. F. Dullesse na nenásilnou, postupnou změnu v myšlení a jednání obyvatel socialistických zemí. Připomněl i názory světoznámého Alberta Einsteina na socialismus z roku 1947, že lidstvo musí jít cestou socialismu nebo ho čeká zánik.

Ze svého života adresoval nám všem určitá poučení. Ve škole života, poznání skutečných hodnot, zisků i ztrát, vítězství a porážek je vždy zapotřebí si při jejich hodnocení všeho položit otázku: komu dosažený stav, výsledky, poměry v životě společnosti prospívají, pomáhají a komu škodí, komu neprospívají a pro koho jsou i katastrofální? Jinak řečeno – učit se a poučit se z minulosti. Jinak ji prožívá znovu a za cenu mnohdy těžkých a nezvratných ztrát.

Je škoda, že vzhledem k dnešním poměrům ve vydavatelské praxi není možné vzpomínky Františka Obrovského vydat. Platí Marxovy úvahy o úloze peněz, které hrají dnes rozhodující úlohu i v této oblasti. A kolikpak podobných vzpomínek napsali další pamětníci? Jsou možná ukryty hluboko v zásuvkách?

Karel Janiš

Karel Janiš

V druhé části publikace pod názvem **My budík nepotřebujem otevřel novinář Antonín Hošťálek rozpravu přátel v návaznosti na oslavy 28. října 2016.** Sociolog a historik Petr Schnur, žijící v Hannoveru, řekl, že transatlantická mocenská elita má prachy a média, druhá strana má argumenty. Její propagační a politická mašinérie je čím dál primitivnější, lži, podvody a závěry očividné a evidentní. Chce udržet moc za každou cenu. Masky systému Wall Street s lidskou tvář padla v Jugoslávii, Iráku, Libyi a Sýrii, na Ukrajině. Princip je všude stejný. Mezinárodní právo necháme být, pokud můžeme inscenovat převraty v jeho rámci, pokud ne, tak se na něj vykašleme. Národní ústavy a jejich instituce totéž, pokud v nich sedí ti „správní“, je všechno okay. Pokud se tam dostanou rušitelé jako Klaus nebo Zeman, tak se prostě barevně „vyčistí“, obejdou nebo zruší, když všechno ostatní selže. Prostředky na to mají: prachy, média i mocenský aparát. Samet to nebude. Ten cirkus kolej dalajlámy, to je jedinečné české panoptikum. Politicky zcela ploší umělci kecají do všeho, a protože z morální pozice, nepotřebují argumenty. Nejhorší je na tom, že oni těm svým blábolům věří a jsou přesvědčení, že zachraňují demokracii. Spousta lidí si neuvědomuje podstatu procesů, jejich hloubku. A je možné, že pořad České televize může beztrestně vyzývat ke státnímu převratu, že vypočodují na jeviště herecké figurky, statisté ve hře, které očividně naprosto nerozumí, že se najde moderátor, který tuto nehoráznou trapnost inscenuje, a že bylo do publika vpuštěno divácké křoví, ve stoje tleskající těmto postsametovým svazákům, to vše je důkaz usurpace médií úzkou politickou skupinou, což je známka totalitních tendencí. Listopad 89, to byla zcela jiná situace, tam za změnou stálo fakticky celé Československo v různé míře a s různými představami. Ale o tom, že jsme ve slepé uličce a je třeba politická změna, panoval obecný konsensus. Což samozřejmě neznamenalo, že si celý národ přál otevřít dveře kapitalismu, což věděli i „vůdcové listopadu“, proto ty sametové bláboly Havla a jeho kliky. Oni věděli, co přijde, a zrovna tak věděli, že to musí přijít po kapkách a zabalené do lhbivých humanistických frází. „Politika“ někde mezi dalajlámou, Rolling Stones a americkým mýtem svobody při zachování sociálních jistot a světového míru tehdy u většiny národa zabrala, dnes masky sametového kapitalismu padly. Herci a jejich političtí mentoři dnes nemají národu co nabídnout, kromě „přátelství na věčné časy s USA“. Ale podcenit se nesmí síly, které stojí za tou divadelní oponou. Vědec Zdeněk Gába ukazuje, co by se mělo změnit: absurdní letní čas – zrušení okresů, a tím rozpad státní správy – nevydávání klasické literatury 19. a 20. století – preference úpadkové pop music před vším – tendenční veřejnoprávní televize – úpadek učňovského školství a znectění dělnické a řemeslnické práce – násilí žáků na učitelích – pořád obudnější špehování všech – církevní „restituce“ – žebračké mzdy za těžkou a noční práci – plýtvání na všech stranách atd. Tyto jednotlivosti by se daly spojit do systémových okruhů a jednalo by se o systémovou změnu. Jestli by to vyžadovalo úplnou demontáž kapitalismu? Současný kapitalismus se ovšem dávno přežil.

Novinář Antonín Hošťálek dodal, že staří lidé by neměli odcházet z tohoto světa jen proto, že nemají na základní léky – mělo by se skoncovat s eutanázií, která se u nás vesele praktikuje, i když toto by měla řešit především prokuratura – bylo by nanejvýš žádoucí do zdravotnictví vrátit lidskost, která se z něho v posledních letech už úplně vytratila – nemělo by se podporovat šíření nenávisti k jiným národům – člověku by se mělo dostat základní existenční jistoty, která je první podmínkou důstojnosti člověka atd. atd. Ale tyto požadavky nevznášejí Dyk ani Geislerová, ani ti sinologové na UK, ba ani těch pět mladých mužů na fotografii MFD, sedící na pódiu mezi prasetem a hyenou a připravující 17. listopad ... Obává se, že ti všichni asi nemají představu, o čem je řeč a pro tyto uvedené požadavky by měl zřejmě největ-

ší pochopení Miloš Jakeš a jeho garnitura... i z toho je patrné, jakým od Listopadu jdeme směrem.

Petr Schnur uvedl, že všechny hlavní nešvary pochází z „neoliberalismu“, z diktatury finančních trhů a ze snahy USA udržet vlastní dominanci ve světě za každou cenu. Sahá to od kvasí ústavně kodifikovaného a statisticky zaštitěného neoliberálního ekonomicko-politického modelu EU až po „humanitární“ intervence NATO ve jménu lidských práv. Následky toho sklízíme v podobě politicky mrtvé, ekonomicky zglajchšaltované a sociálně zdevastované Evropy, tzv. boje s islámským terorismem a migrační tsunami. TOTO je jejich „politické dítě“. Toto jsou problémy, vyžadující radikální korekturu. Zde by měla výzva k občanskému odporu smysl. ONI ale fakticky vyzývají ke konzervaci tohoto průseru (podtrhl Schnur): Program polistopadových kádrováků nemá kromě naprosto stupidních, primitivních antiruských stereotypů žádný pozitivní obsah.

Druhou otázkou je zahraniční politika, USA-Rusko, Trump-Putin. Zajímavé je přitom to, že „Evropa“ má poprvé po II. světové válce strach ze zmírnění napětí, tak daleko jsme v evropské politické kultuře klesli. Nejprve se staneme nástrojem amerických provokací proti Rusku a prostorem vojenského nástupu USA na Východ, přičemž je jasné, že pokud dojde k válečné explozi, tak to schytáme právě my.

Slavista a amerikanista Ladislav Plch řekl, že v až směšném působení „veřejnoprávní“ ČT poměr proti – a pro – zemanovských televizních záběrů činil 10:1. A ty druhé byly tendenčním výběrem obrazů okatým způsobem shazovány. Neúnavná byla ČT i v neustálém zdůrazňování, že na té „správné“ straně stojí „mladší, vzdělaní a úspěšní“. Dle rejzkovské či hřebejkovské úrovně nepublikovatelných hesel, již je schopen překonat jen fekální umělec, mazal David Černý, je střevní a anální vulgarita, již ČT ukazovala na záběrech Putnou vedeného povykování studentů před branami Pražského hradu, zřejmě známkou vysoké inteligence a kvalitního vzdělání. Možná i to je dáno podúrovňovou úrovní našeho polistopadového školství. (*Charakteristika vývoje u nás i ve světě je pravdivá, zásadně jiná, než se snaží předkládat „učitelé“ správného globálního myšlení ve veřejnoprávní ČT.*)

★ ŠLI PŘED NÁMI

František Priester – 115. výročí narození

Narodil se 12. června 1902 v pokrokové rodině v Mladé Boleslavi. Po maturitě studoval na pražské technice a byl ve styku s řadou pokrokových lidí ve studentsko-dělnickém spolku, který založil. V roce 1923 vstoupil do Čs. komsomolu a o rok později do KSČ.

Od roku 1930 žil v Brně a jako inženýr chemie tu našel zaměstnání. Působil v Levé frontě a v dalších pokrokových organizacích, byl ve styku s Václavkem, Lieberzeitem, Krohou a dalšími z oblasti kultury, která tehdy byla většinou levicově zaměřená a takto konající na rozdíl od dnešní doby.

Od 1. dubna 1939 prožil těžká léta života ve vězení na Špilberku, v Dachau a Buchenwaldu. Po návratu do vlasti v květnu 1945 byl předsedou národní správy podniku Biochema v Modřicích. Od roku 1949 byl ředitelem konzerváren a lihovarů v Uherském Hradišti a později jako chemik v dalších podnicích. Poslední léta prožil v Muzeu dělnického hnutí v Brně a s velkou iniciativou napomáhal jeho činnosti. Připravoval konferenci a výstavu k nedožitým 80. narozeninám Bedřicha Václavka. Ale 2. dubna 1977 náhle vydechl naposledy.

Odešel poctivý komunista, obdivuhodně věřící v socialistic-kou budoucnost lidstva, který své bohaté zkušenosti z pracovního a politického působení předával těm, kteří ho pozorně poslouchali. Žije v paměti všech, kdož jsme ho znali. **Karel Janiš**

■ ZAČALO TO 17. DUBNA 2017.

V Právu tohoto dne uveřejnil Petr Schnur, žijící v Hannoveru, článek pod názvem Špinavá hra kolem Sýrie pokračuje. Ve hře jsou opět chemické zbraně. Opět vědí „přátelé Sýrie“ hned v den útoku, kdo je viníkem: Asadův režim. Na rozdíl od smrtelných náletů koalice v Iráku a Sýrii, vedených Američany, kde o civilních obětech tradičně panuje mnohadenní „nejistota“, po níž se vše nejprve musí důkladně vyšetřit – až do chvíle, kdy se nad událostmi zhasne světlo zapomnění. Jaké jsou varianty nynější tragédie? První – útok spáchala s plným vědomím syrská armáda. Ale vládní síly jsou na postupu, americký prezident minulý týden veřejně oznámil změnu postoje USA k Asadovi. Za této situace by šlo o nebetyčnou hloupost syrského vedení, kdy situace se vyvíjí v Asadův prospěch, střít si nesmyslně gól do vlastní branky. Druhá varianta je pravděpodobnější, vycházející z časté praxe cílených provokací. Umístit nádrže s jedem do skladiště zbraní není problém, obyvatelé mohou těžko rozlišit, zda chemie padala svrchu nebo se rozprskla na zemi. Hlavní je otázka, komu šilená tragédie hraje do ruky. Že není vůbec v zájmu „režimu“, je nasnadě. V opačné situaci jsou rebelové – ti nemají co ztratit, nezbyvá jim nic jiného, než mobilizovat spojení a sponzory ještě horším „Asadovým zločinem“. Původní plán – násilné svržení Asadova režimu se nezdařil. Chemický útok se udál den před konferencí o budoucnosti Sýrie v Bruselu a kdy se schyluje k mírovým jednáním v Ženevě. A najednou je tu chemický útok – a vítr všechno otočil. Trump o „urážce lidstva“ mluví a USA vyhrožují jednostrannými kroky. Ale procedura se opakuje od kosovské a irácké války: viník je jasný dřív, než začalo vyšetřování. Ať je výsledek jakýkoliv, vojenská intervence nastolí „nezvratná fakta“. A ve 3.20 hod. našeho času vypálily ze dvou válečných lodí USA 59 raket s plochou dráhou letu. Obě lodi operují ve východním Středomoří. Pentagon potvrdil, že Rusko bylo informováno předem, takže na základně nebyli ani ruští vojáci ani ruská letadla. Trump řekl, že Asad nervovým plynem zadusil životy mužů, žen a dětí, krásná nemluvnata. Odveta se podle Trumpa odehrála v životním národním bezpečnostním zájmu USA. Záminku považuje Kreml za vymyšlenou, syrská armáda nedisponuje zásobami chemických zbraní. K úderu došlo v době návštěvy čínského prezidenta ve floridské rezidenci Donalda Trumpa – šlo tedy i o vážné varování Číně, která by měla ovlivnit KLDŘ při zkouškách raket. Pokud se tak nestane, je Trump rozhodnut řešit věci samostatně. Viceprezident

USA navštívil jižní Koreu a ubezpečil její představitele všestrannou podporou. Byl uveden do provozu protiraketový systém americké armády, která tu je od roku 1945 podobně jako v západních částech Německa. KLDŘ odpověděla, že v případě úderu USA odpoví zničujícím úderem. Komentáře posuzují úder USA z několika hledisek: Chtěl se Trump vymezit vůči předchůdci Obamovi, který neudeřil? Nebo chtěl dokázat Američanům, že se nepaktuje s Kremlem, že si takhle umí na Putina vyšlápnout? Analytik Miloš Balabán v Právu 10. dubna 2017 citoval Zbigniewa Brzezinského, který před rokem USA označil za nejsilnější mocnost, ale už nejsou jedinou rozhodující silou v globálním měřítku. A proto by měly být schopny v konfrontaci s možný-

STŘÍPKY O DNEŠKU

mi výbuchy násilí uvnitř muslimského světa takové násilí zdržovat s pomocí Ruska a Číny. Brzezinski podle Balabána může po úderu na Sýrii kroutit hlavou nad americkou strategií prudké otočky o 180 stupňů bez racionální analýzy během 1 týdne v náhledu na Sýrii a prezidenta Asada. S ohledem na přítomnost ruských vojenských sil v Sýrii mohlo při útoku dojít k incidentu s nedozírnými následky. A pravděpodobnost války mezi USA a Čínou? Konflikt mezi velmocemi? Sýrie může být začátkem – je titulěk článku M. Balabána.

■ **EXPERT ZPOCHYBNIL ODPOVĚDNOST ASADA ZA ÚTOK SARINEM.** Profesor Theodore Postol Massachusettského technologického institutu prošel pečlivě dokument Bílého domu, který ukazuje, že nebyla shozena bomba se sarinem, ale že šlo o nastraženou nálož obsahující tento nervový plyn a že útok provedli protivládní vzbouřenci. Bílý dům špatně vyhodnotil snímky kráteru, kde zůstala část roury, v níž by měl být sarin a soustředil se na to, že byl použit nervový plyn (naše Veřejnoprávní se o uvedené okolnosti pochopitelně nezmínila).

■ **MATKA VŠECH BOMB.** Bomba je dlouhá přes 9 metrů, v průměru má 102,9 cm a váží okolo 10,3 tuny, z toho je 8,5 tuny výbušnin. Jde o nejsilnější nejadernou bombu v arzenálu USA. 13. dubna 2017 ji použily USA v Afghánistánu proti islamistům – zahynulo jich 36. Bombu lze použít na podzemní nebo opevněné cíle o velké rozloze. USA jich mají 20 kusů vyrobených od roku 2003. Trump se chlubil, že má nejlepší armádu na světě (USA vydávají na zbrojení tolik, kolik téměř všechny ostatní státy na světě). Rusko údajně vyvíjí podobnou bombu s přezdívkou

„otec všech bomb“, která je ještě mnohem silnější.

■ **NAŠI FURIANTI.** Břetislav Rychlík v Lidových novinách 4. května 2017 píše o demisi vlády (která nakonec za odporných okamžiků setkání premiéra s prezidentem republiky podána nebyla), která je typicky česká, na špatném místě a ve špatný čas, když se ale vůbec nic nedělo před rokem po aféře s Čapím hnízdem. Tváří se jako Fidlovačka aneb žádný hněv a žádná rvačka, ale jsou obehnaní Naši furianti. Sledovat politické divadlo z pozice diváka je úděl tristní. Můžeme být rádi, že k naší politické kultuře nepatří střelení politiků, rvačky v parlamentu, odnášení řečníků z řečniště násilím. Tady máme kulturu ukřivděného žalování, přiřazování nášeho poctivého udávání jeden na druhého. Všechno v nemůžné atmosféře pofňukávání, škodolibé radosti z toho, že čím hůře, tím lépe. Já nic, já muzikant (a to nebyl svědkem jednání mimořádné schůze poslanců k Babišovým odposlechům 10. května 2017). Sledovat výlevy politiků na sociálních sítích je psychologická sonda z domovníkové schůze na pavlači. A zdá se, že nakonec bude o všem rozhodovat na trůně sedící karikatura Přemysla Oráče. Při jeho zdraví už asi pluh pevně netřímá (ale s hůlkou zachází obratně, když premiérovi ukazoval, kam se má postavit), ovšem jeho volové tady orají od rána do večera. Takže jak se rozhodne, neví ani proroctví kněžny Libuše: „Co dál? To mlha oku zahaluje a mnoho skrývá zkalenému zraku tajemství hrozná – prokletí!“

Občan v této národní opeře může alespoň doufat, že druhá část Libušina proroctví se vyplní: „Však nechť se stane cokoli, to cítím v nejhlubší svých řadách hloubi: můj drahý národ český neskoná, on pekla hrůzy slavně překoná!“ Všichni se tváří jako mistři z Národního divadla sehrávající velký kus, a přitom je to šmíra. Předpoklady, aby se nám vedlo ještě lépe než dnes, jsou v našich rukou. Mysleme na to při volbách (pan režisér se chce mít ještě lépe než dnes, kdy se má dobře). **kj**

Komise ideově výchovné práce MěV KSČM v Brně zve na

DISKUSNÍ ČTVRTEK

který se uskuteční

15. června 2017 v 17.00 hodin

(v den vydání Echa č. 6)

v Brně, Křenová 67, sál ve 2. poschodí
Téma:

**VOLBY DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY
A PRÁCE POSLANECKÉHO KLUBU
KSČM**

Úvodní slovo:

Ing. Pavel Kováčik, poslanec PČR
a předseda poslaneckého klubu KSČM

aneb co přináší brněnská kulturní scéna v letní sezóně

Městské divadlo na scéně Biskupského dvora Moravského zemského muzea premiéruje (16. VI.) muzikál Brněnské kolo autorů Karla Cóna, Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána, psaný pro historické prostředí open air scény na Biskupském dvoře. Oživuje brněnské legendy, jak té o koláři Birko-vi, který údajně během jediného dne dokázal porazit strom, vy-robit z něj kolo a dokutálet jej z Lednice až do vzdáleného Brna, tak postav spojených s Brnem. Ať prehistorických, jako neandr-tálec z jeskyně Šipka, historických jako Babinský, nebo z nedáv-né historie 20. století jako Nataša Gollová a bratři Pospíšilové. Fantazie autorů si zařadila vytvořením legendy nové - brněnské kolo je krycí název pro tajemný stroj, v Brně zkonstruovaný na konci 19. století Thomasem Alvou Edisonem. Prozradíme sou-vislost s osvětlením Mahenova divadla, prvním na evropském kontinentu, a dynamem dodávajícím proud. Zamontovali tam i Moravské zemské muzeum, jež slaví v letošním roce 200 let své existence a to podtitulem muzikálu „Jak ukrást venuši“. Muzeum ve svých depozitářích skrývá nejedno tajemství, včetně Věstonic-ké venuše, je ale otázka, zda tajemství odkrytá v inscenaci přimě-jí divadelní publikum po shlédnutí muzikálu navštívit expozice muzea. Pro srovnání - Muzeum města Brna uvažuje o zpřístup-nění expozic během Letních shakespearovských slavností Brno 2017. Na představeních v Biskupském dvoře se vystřídají úspěš-né tituly osvědčené na této letní scéně jako (26.-30.6.) My Fair Lady ze Zelňáku, (2. - 4. VII.) Radúz a Mahulena a (6. - 10. VII.) Noc na Karlštejně.

Divadlo Husa na provázku uvádí (23. - 28. VI.) divadelní fes-tival **Provázek na hrad**. Jak říká název, jde o Letní scénu Špilber-ku a vystřídají se tam osvědčené inscenace Balada pro banditu a Lásky jedné plavovlásky. Z pera Huberta Krejčího v režii Vladi-míra Morávka bude (24. VI.) inscenace psaná na půdorysu ko-medie dell'arte s barokně mnohomluvným názvem Strašlivá no-vina o čarodějném proměnění měšťana v kozla a jeho následně záhubě skrze hrozný pád. Autor v minulosti spolupracoval se za-kladatelkou Provázku režisérkou Evou Tálskou a její líhni mla-dých talentů Studiem Dům. Jde snad o poslední inscenaci Vladi-míra Morávka na Provázku, který z divadla odchází. Zasloužil se o pojmenování uličky Václava Havla a vyvěšení trenek nad Špil-berkem jako reakci na soud se skupinou Ztohoven. Zavlékat prvoplánově politiku do divadla je kontraproduktivní. Přesvěd-čily se o tom generace této země od 40. let 20. století.

Divadlo Radost premiéruje 22. VI. na scéně Muzea loutek Špalíček veršů a pohádek Františka Hrubína. Bude zajímavé, jak se scénář režiséra Michala Sopucha vyrovná s literární předlo-hou ilustrovanou Jiřím Trnkou, jež provází několik generací od nejtěplejšího věku. V rámci **Letní scény** premiéruje Radost (29. VI.) pravidelnou Talk show s hostem a Radostáky, nazvanou Čokoládové trubičky. V minulých letech byli hosty Pavel Zední-ček, Marek Eben, Květa Fialová a Bára Štěpánová, letos to bude Miroslav Táborský.

Letní shakespearovské slavnosti Brno 2017 uvedou na Špil-berku (22. VII. - 24. VII.) komedii Mnoho povyku pro nic v režii Jiřího Menzela. V roli strážníka Puškvorce vystoupí Petr Čtvrtní-ček, zpopularizovaný na televizní obrazovce Feničovou Českou sodou. Když přijal roli, měl mu říct režisér Menzl: „Ještě budete litovat, že jste se té role ujal.“ Diváci určitě litovat nebudou. Veselé paničky windsorské (2. - 4. VIII.) budou opět v režii Jiřího Menzela s Bolkem Polívkou v roli Falstaffa. Režisérka Jana Kališová, známá divákům Městského divadla Brno, uvede (26. - 28. VII.) Večer tříkrálový aneb cokoliv chcete. Předposlední dvě představení (6. - 7. VIII.) jsou věnována Othelovi. Premiérou letošních slavností je Hamlet (17. - 20. VII.) v překladu Martina Hilského, v úpravě a režii Michala Vajdičky a podruhé Hamlet (30. - 31. VII.) z produkce ostravské společnosti PaS de Theatre.

Nejslavnější Shakespearova tragédie vychází ze starodávného skandinávského příběhu Ur-Hamleta, přesněji Amletha, prince jutského. Příběh zapsal ve 12. století dánský kronikář Saxo Gram-maticus. Příběh je z doby kdy moře brázдили nejobávanější bojov-níci tehdejší Evropy, Vikingové. Jejich Drakary poháněné vesly pronikaly do řek od Volhy po Sein, kde matky ještě po další generace Vikingy strašily děti. Jako elita sloužili v gardě byzan-tského císaře, okupovali jihozápadní Anglii. Příběh Amletha v po-dání Saxo Grammatica je složitá krvavá historie pomsty a před-stíraného šílenství. Shakespeare ho převzal i s Anglií, kde mají Hamleta popravít. Vikingové sloužili jako bojovníci v knížecí družině i u nás. Neméně dramatická byla smrt svatě Ludmily, dle Kristianovy legendy uškrcené Gommonem a Tunnou, podle jmen Vikingy. Zatím co u Kristiana se jedná o hypotézu jazyko-vědců, v Brně máme o setkání s Vikingy archeologický doklad. Je to rytina Vikinga se štítem, přilbou a kopím na kostěném hřebu, nalezeném v jednom ze slovanských hrobů na ulici Voj-tově. Tak se vrací příběh z raného středověku na Špilberk, na do-hled od místa, kde Vikingy znali a zobrazili, příběh zpracovaný dosud nepřekonaným dramatikem.

Filharmonie Brno na Mezinárodním festivalu Špilberk přivede (16. - 21. VIII.) na nádvoří hradu po osmnácté domácí orchestr i zahraniční hosty. Program je turisticky zaměřen od árií slavných italských operních mistrů v podání Simony Šaturové po Saint-Saënsův První violoncellový koncert s německým sólistou Troelsem Svanem. Na festivalu zazní i swing v podání Big Bandu Gustava Broma. Caspar Richter bude řídit program složený z fil-mových melodií, včetně filmové hudby Ericha W. Korngolda. Narodil se roku 1897 v Brně. V 11 letech napsal balet Sněhulák a Gustav Mahler ho považoval za zázračné dítě. V roce 1910 balet uvedla Vídeňská dvorní opera a senzace vyvrcholila představe-ním baletu na zakázku císaře Františka Josefa. Před nacisty z Ra-kouska zamířil do Hollywoodu, kde jako první skladatel filmové hudby dostal v roce 1938 Oscara za film Dobrodružství Robina Hooda.

Vojenský umělecký soubor Ondráš je pořadatelem cyklu folklórních večerů (21. VI. - 13. VII.) pod názvem festivalu **F scé-na**. Na Špilberku ho zahajuje (21. VI.) slavnostní představení po-řadu O nás a o vás, sestavené z tanečních, pěveckých i hudeb-ních čísel z nejrůznějších etnografických regionů Čech, Moravy a Slovenska. Dále to bude na Moravském náměstí tanečně-hu-dební pořad Náš svět, který staví do kontrastu lidové tance a hud-bu se současnou hudební a taneční scénou. Jde o pokračování propagace folklóru už Leošem Janáčkem. Z Národopisné výstavy československé v Praze roku 1895 přivedl do brněnského Besed-ního domu, kde v té době zněla jen klasická vážná hudba, hor-ňácké lidové muziky. Způsobil tak dobovému publiku šok, ale i porovnání. Folklor odrážel svou dobu. V době kdy neexistovaly výzkumy veřejného mínění se Rakousko-Uhersko pokoušelo prostřednictvím lidové písně zjistit náladu veřejnosti. Vláda sponzorovala Edisonovy válečkové fonografy. Janáček nahrál pouhých dvanáct válečků lidových písní. Maďarský skladatel Béla Bartók jich nahrál v Uhrách, včetně Slovenska a části Ru-munska, jež do Uher patřily, kolem tisícovky. Uhry vždy měly sklon se od Rakouska odtrhnout, zatím co pro Janáčka šlo o vzpo-mínku na slovenskou zpěvačku, jeho lásku. Váleček s jejím zpě-vem je nejohranější.

XXVIII. Mezinárodní folklórní festival Brno slibuje (24.-27. VIII.) bohatý program s mezinárodní účastí. Lze očekávat vystou-pení brněnských souborů jako Broln, VUS Ondráš, cimbálových muzik Lučina a Šmytec, dětských souborů Májíček a Ondrášek a souborů brněnských národnostních menšin, bulharské Pirin a slovenské Púčík. Kdo přijede ze zahraničí je zatím tajemství.

/V-zh/

Moravské zemské muzeum v Paláci šlechticů do 22. X. prezentuje pod názvem **Království Benin: Bronzy zkrápnuté krví** nevelkou výstavu exponátů, za nimiž by návštěvník musel jet nejlépe do Britského muzea. Začalo to 18. února 1897, kdy vstoupily britské jednotky za podpory kulometů do města Benin a zlikvidovaly nezávislé beninského království. Našli hromady lidských obětí. Lidské oběti z magických důvodů byly v pravěku i u nás. Byl magický způsob jak odvrátit neštěstí a Binijci se tak pokoušeli zabránit dobytí města. Na nádvoří královského paláce vojáci našli desítky bronzových reliéfních desek. Díla vyrobená z bronzu, dřeva nebo ze slonoviny se nacházela i v palácových prostorech. Teď něco o životním prostředí Afriky, kde hlavním elementem je voda. Přebytek a nedostatek vody určuje způsob života zvířat, ale i původních afrických kultur. Přes světové prvenství vynálezu železa neovlád člověk Afriku stejně jako mírný pás a kolonizátoři v 19. století přišli do období vzniku feudálních států na úrovni evropského raného středověku. Byly za tím rozměry Afriky, nesrovnatelné s Evropou, a hlavně nepřátelská příroda, mající vliv na hustotu populace. Říše vznikaly u řek, u Nigeru Benin, na místech obchodních křižovatek, zdrojů zlata a v horkém podnebí nepostradatelné soli. Nejinak tomu bylo v pravěku a raném středověku u nás, jen šlo o zdroje cínu, železa a jantaru od Baltu. Evropané kolonizátoři byli v šoku a nevěřili, že titíž Afričané, schopní barbarských obětí, vytvořili dokonalé bronzy pracnou metodou do ztraceného vosku, materiálu citlivého na horké africké prostředí. Bronzy přičítali Egypťanům nebo biblickým ztraceným izraelským kmenům. Až 1910 německý afrikanista, archeolog Leo Frobenius objevil jejich místní původ. Bronzy přišly do vhodné doby. Inspirovaly tehdejší výtvarnou avantgardu a přispěly ke vzniku expresionismu, fauvismu a kubismu. Byly zdrojem inspirace i u nás. Stačí vzpomenout knihu Josefa Čapka *Umění přírodních národů*. Po vyvezení z Afriky se bronzy rozptýlily po světových muzeích a etnograf František Pospíšil získal ve 20. letech 20. století 6 Beninských bronzů pro Moravské muzeum. Při návštěvě brněnské Výstavy soudobé kultury 1928 viděl bronzy prezident Masaryk a označil je za moravský národní poklad. Z 6 kusů zbyl dnes jediný a není jasné, zda zbývající zmizely už za protektorátu nebo při likvidaci etnografické sbírky Moravského muzea v 60. letech, kdy k exponátům měl přístup kdokoli. Na výstavě jsou k vidění bronzy z Náprstkova muzea i z majetku galeristů v ceně desítek tisíc až milionů korun.

Moravská galerie v Uměleckoprůmyslovém muzeu do 1. X. uvádí výstavu nazvanou *Kmeny 90*. Byl použit titul stejnojmenné trojdílné knihy s jen mírně odlišnými názvy *Kmeny 0* a *Kmeny 90*. První kniha vyšla v roce 2011 a mapovala 26 městských subkultur z pera řady autorů. Hlavním iniciátorem byl Vladimír 518, vystupující rovněž pod jménem X-Kmen, občanským jménem Vladimír Brož, rapper vystupující se skupinou Peneři strýčka Homeboye - PSH, tvůrce komiksů, knih, ilustrací a vedoucí osobnost hudebního nakladatelství a umělecké skupiny BiggBoss. O pojmu městská subkultura jsme psali v souvislosti s inscenací *Reduty Kmeny* podle téže knihy. Odkazovali jsme čtenáře na Máničky, Pásky aneb Štráfky, jejich praotce vídeňské Plattenbrüder staré monarchie i brněnské Plotňáky, jež zpracoval v knize *Brněnská plotna* z roku 1929 Otakar Nováček. *Kmeny* v MG však

Kraj ocenil veterány 2. světové války

OPRAVA

V Echu č. 05/2017 na str. 10 byla chybně uvedena funkce zasloužilého partyzána 1. čs. partyzánské brigády Jana Žižky (nikoliv pomocníka partyzánů, jak mylně vyplynulo z informací u hejtmana) plk. v. v. J. M. Hronka.

V brigádě působil jako rozvědkář a v roce 1945 mu udělil prezident ČSR medaili za chrabrost.

vž

mapují proměny společnosti mladé generace po zlomu roku 1989. Moravská galerie tak pokračuje v interpretaci minulosti ze svého pohledu. Po otevření nové expozice Pražákova paláce v roce 2015 divák uviděl keramický sochařský model od Otto Gutfreunda Francouzský starodružník. Bojem zcela vyčerpaný příslušník první jednotky Československých legií ve Francii je ironizován figurkou postavičky z filmu *Hvězdné války*, stojící proti němu, zdůvodněno mlhavými úvahami kurátora o nové interpretaci. Model vyjadřuje situaci roty v roce 1915, kdy po útoku na kótu 140 na hřebenu Falaise de Vimy mezi vesnicemi La Targette a Souchez u Arrasu zůstalo z 373 mužů jen 75 bojeschopných. Sochař Otto Gutfreund vytvořil starodružníka pro muzeum odboje a vycházel z osobní zkušenosti. V okamžiku vyhlášení války vstoupil v Paříži do Cizinecké legie a účastnil se bojů na Sommě, L'Artois a v Champagni a zblízka poznal život v zákopech i mlýnek na maso útoků. Ve Francii a znásobeně ve Velké Británii by po ironické interpretaci národních dějin a znevažování jejich hrdinů následoval soudní proces. Na výstavě Šlechta před objektivem visely do letošního dubna rodinné fotografie šlechtické rodiny a jejího nejvýznamnějšího příslušníka, jedné z vedoucích postav Henleinovy Sudetoněmecké strany. V divákovi se tak vytvářel dojem kultivované aristokracie, včetně „hvězd“ výstavy, nejmladšího bratra císaře Františka Josefa, arcivévody Ludvíka Viktora. Chyběla informace o jeho skandálních, svérázném životě, vyvrcholeném v době soumraku monarchie v roce 1916 zbavením svéprávnosti. Podobně objektivní je výstava *Kmeny*, podávající 90. léta z pohledu generace poznávající svět prostřednictvím kapel a alternativního života, jemuž se nekladly meze. Řídké sondy do dobové ekonomické reality jsou pro pamětníka úsměvné, počínaje silně nadsazeným kurzem německé marky. Tisková konference k výstavě byla zahájena českou hymnou a nebylo jasné, zda nešlo o ironii. Dle náměstkyně pro vnější vztahy Magistrátu města Brna Sylvie Šeborové má výstava poučit i děti o velkých změnách 90. let, proto byla zahájena dětskou vernisáží. Navazovala vernisáž pro dospělé na Husově ulici uzavřené pro dopravu, neb z úst ředitele Moravské galerie Jana Presse zazněl povzdech o malém prostoru Uměleckoprůmyslového muzea a stále větším počtu lidí na vernisážích.

Podotýkáme – zájemci o umění, bývalá střední vrstva zestárla, je pauperizovaná a ráda přijme volný vstup na výstavu i občerstvení na vernisáži. Pak je zde další společenská skupina složená z lidí pevně odhodlaných nepracovat a nechávat se občerstvit, nejlépe alkoholem. Složení je věkově i sociálně pestré, triapadesátiletý bývalý hasič vyzbrojený fotoaparát, bývalý příslušník Sboru nápravné výchovy z Bohunické věznice, bezdomovec a třicátník trvale přihlášený na Úřadu práce. Vzniká tak nový kmen, možný objekt studia Vladimíra 518. Výstava končí tři týdny před volbami. Je otázka, zda výstava přesvědčí bývalou střední vrstvu o blahodárném působení 90. let 20. století na jejich život a co řeknou mládeži, které je výstava určena, pokud se jich zeptá. Další otázka – jaká je cena výstavy. Včetně poutače výstavy Růžového tanku IS 2 číslo 23 umístěného před Červeným kostelem. Škoda, že si David Černý na svou uměleckou akci natírání tanku nevybral první tank, který prorazil v dubnu 1945 do Brna. Byl to americký tank M4 Sherman, jímž byla Rudá armáda vyzbrojena na základě Lend and Lease Act, amerického Zákona o půjčce a pronájmu. Tři průzkumné Shermany, které prorazily do Brna v boji shořely i s posádkami a neméně často a bolestně umíraly osádky tanků IS 2. Na tiskové konferenci neoznámilo kolik stála doprava tanku IS 2 číslo 23. Obdobně ambiciózní výstava *Obrazy myslí/Mysl v obrazech* v roce 2011/2012 stála cca 8,5 milionů Kč. V roce 2012 rezignoval ředitel Moravské galerie Marek Pokorný a částka v té době nebyla splacena. Autor výstavy *Kmeny* Vladimír 518 děkoval Moravské galerii na tiskové konferenci za odvalu, s níž výstavu velkoryse realizovala a nelze než konstatovat, že účet přijde po volbách.

/V-zh/

Viceprezidentem Euroasijské regionální asociace zoo a akvárií je ředitel Zoo Brno

Úspěšný ředitel brněnské zoologické zahrady Martin Hovorka byl zvolen do funkce viceprezidenta Euroasijské regionální asociace a akvárií EEARAZA.

Členy asociace je bezmála stovka zoologických zahrad a akvárií z 15 zemí na území bývalého SSSR, ČR, SR, Polska a Izraele, přistoupit chtějí i zahrady v Číně. Brněnská Zoo, která je v této asociaci od roku 2001, tím může mít vliv na desítky zahrad na obrovském území od Kamčatky po západní Evropu. Mezinárodní post přijal Hovorka až na naléhání členů asociace s podmínkou, že pokud nebude stíhat svoji práci v brněnské zoo, z mezikontinentální funkce odstoupí.

„Můj úkol v EEARAZA je propojit zoologické zahrady východu a západu. Zoo na západ od nás mají sofistikovanější přístup (záměrně vydávají chybné závěry za správné), naopak zoologické zahrady od nás na východ mají lepší chovatelské úspěchy,“ informoval Hovorka a pokračoval: *„Vzájemná komunikace mezi nimi vytvoří základ pro lepší spolupráci. Mám připravit návrh dokumentu o tom, jak lze tuto součinnost dosáhnout. A kam asociaci EEARAZA do budoucna směřovat. Vnímání Brna se přitom dostane v zahraničí do většího povědomí,“* vysvětlil Hovorka. Brno má kvalitní strategii rozvoje zoo. Má ale zastaralé některé expozice, což je jen věc peněz, tedy kolik investic může zoo na jejich modernizaci který rok vynaložit.

Euroasijská asociace řídí záchranné programy zvířat, chov vzácných a ohrožených druhů a chov exotických zvířat. Díky členství v EEARAZA má Zoo Brno lední medvědy, medvědy kamčatské, rosomá-

ky, orla východního nebo manula. Kvůli ledním medvědům vedla kdysi asociace spor s brněnskou zoo. Chtěla je prodat do západní Evropy a nikoliv je dát do Brna. Pak si alespoň vymínila, že alespoň vyhlídá medvídata půjdou na Západ. Brněnská zahrada jako první zoo odchovala rosomáka a pak další tři (jde navíc o zvířata, které ze zajetí nejčastěji utíkají). V okolí Chabarovska na řece Amur v Mandžusku se brněnští výzkumníci zapojují do vypouštění z vajec vyhlídnutých jeřábů a orlů do tamní přírody.

„Brzy pojedu na zasedání do Novosibirska. Domluvíme i tam zřízení chovatelské stanice v okolním terénu, kde stovky kilometrů nejsou vesnice, ani cesty, avšak lze tam přistát malým letadlem. Z Brna doveze v inkubátoru vajíčka vzácného orla. Pak budeme sledovat líhnutí mláďat, jejich vypuštění a chování v divoké přírodě,“ prozradil Hovorka něco ze záchranného programu ohroženého druhu fauny. (vž)

Den národnostních menšin

Již po patnácté v neděli (21. května) se v Brně uskutečnil Den národnostních menšin. Konal se v parku Lužánky. Akci pořádá Jihomoravský kraj a Výbor pro národnostní menšiny Jihomoravského kraje.

Návštěvníkům představili svou kulturu zástupci dvou desítek krajanských spolků, které předvedly taneční a hudební vystoupení, ale také publikační, dokumentační a sběratelské činnosti. K ochutnání byla i tradiční národnostní gastronomie. Mezi národnostními menšinami usídlenými na jižní Moravě jsou např. Chorvaté, jižní Slované, Poláci, Rusové, Ukrajinci, Řekové, Vietnamci, Němci či Bulhaři. **did** (foto autor)

Muzikálové hity se vrátí pod petropavlovské věže

Seriál divadelních open air představení v romantických zákoutích Biskupského dvora vedle Zelného trhu pod věžemi katedrály sv. Petra a Pavla v Brně se uskuteční letos od 16. června do 13. července. Obsahuje 22 představení pod noční oblohou, příběhů oděných do hudebního hávu.

O rozšiřování repertoárové nabídky i o prodlužování doby uvádění inscenací v souladu s rostoucí poptávkou diváků pečují umělci prestižního Městského divadla v Brně. Letos vrátí na Biskupský dvůr oblíbené muzikály Noc na Karlštejně (od 6. do 10. července), My Fair Lady ze Zelnáku (od 26. do 30. června) i baladu Radúz a Mahulena (od 2. do 4. července). Zcela nový titul, psaný „přímo na tělo“ Brnu a Biskupskému dvoru uvede Městské divadlo ve světové premiéře od 16. června do 13. července jako muzikál o místních legendách pověstech Brněnské kolo. Zmiňuje mj. Věstonickou Venuši v sousední budově muzea, legendu o koláři Birkovi přes Natašu Gollovou až po mistry světa v kolo- vé - bratry Pospíšilovy. Vstup na představení na „Biskupáku“ ve venkovních prostorách a za každého počasí je vždy od 20:30 hodin.

Na chodníku podél budov Městského divadla v Brně v Lidické ulici se prodloužil Chodník slávy o dalších pět do země zapuštěných dlaždic s otisky rukou umělců do barevného betonu a jmenovkami. Nově do něj otiskli své dlaně pro budoucí paměť herečky Lucie Bergerové a Andrea Zelové a herci Viktor Skála, Aleš Slanina a Stanislav Slovák. V Chodníku slávy se „zvěčnilo“ od r. 2000 dosud 41 umělců. Z nich někteří již zesnuli. Nad barevnými kachlíky s otisky rukou při okraji chodníku vzdávají umělci hold svým kolegům. Jejich diváci si tam připomínají své oblíbené herce. (vž)

Výbor národní kultury v Brně

Vás srdečně zve na zájezd **Velká Morava**

Zájezd se bude konat v sobotu 24. června 2017.

Odjezd v 8 hod. od restaurace Bohéma (u Janáčkova divadla)

Trasa zájezdu: Mikulčice, Babylon 1 + 2, Staré Město u Uherského Hradiště, památník Velké Moravy na Valech včetně muzea, archeoskanzen Modra.

Předpokládaný návrat do Brna kolem 18.00 hodin.

Cena zájezdu 300 Kč. Přihlášky a platba zájezdu ve dnech 13. a 20. června 2017 (úterky) na Křenové 67, 2. poschodí, klub Dobromysl, J. Urbánková (od 14.00 do 16.00 hodin).

Vedoucí zájezdu Marie Veselá, telefonický kontakt 603 950 889.

Poznámka - nezapomeňte průkazy ZTP. Počet míst je omezený.

Kontakt: poštovní schránka VNK Brno, Křenová 67, PSČ 602 00
www.vnkbrno.cz • vnkbrno@email.cz

Jubilanti začínajícího léta

6. Adolf BARŠA, 93 let, ZO 0309;
7. Ladislav HAVEL, 74 let, MO 1401, Věra ONDRÁČKOVÁ, 56 let, ZO 2701;
08. Jiřina KRATOCHVÍLOVÁ, 67 let, MO 1401;
11. Ing. Aleš FINSTRLE, 41 let, ZO 0305;
12. Hana HOUZAROVÁ, 81 let, ZO 0305;
15. Dana TOTHOVÁ, 64 let, LKŽ;
16. Vladimír SLADKÝ, 87 let, ZO 2711;
17. Richard NEČAS, 84 let, ZO 2101, MUDr. Ivan SVOBODA, 53 let, ZO 0305;
18. Zdenka KOLBERTOVÁ, ZO 2101, Božena SALAJKOVÁ, 81 let, ZO 3003, Barbora FOJTÍČKOVÁ, 83 let, LKŽ;
19. Jiří PEŇÁZ, 74 let, ZO 0505, Alois VOJTA, 86 let, ZO 2710;
20. Ing. Bohumil VOLNÝ, 76 let, ZO 0305;
21. Alois KALVODA, 84 let, ZO 0600;
22. Ludmila ŠKUBALOVÁ, 70 let, MO 1600, Arnošt DVOŘÁK, 90 let, MO 1101;
23. Jan POKORNÝ, 88 let, MO 1401, Anežka POKORNÁ, 79 let, MO 1101, Zdena KORČÁKOVÁ, 56 let, Milada MARŠOVÁ, 91 let, obě ZO 3023;
24. Jiřina KURCINOVÁ, 73 let, ZO 0505, Jaroslav STANĚK, 76 let, ZO 3003, Miloslav KUČÍREK, 87 let, ZO 0305, Ludmila NEZVALOVÁ, 87 let, ZO 2705;
25. Alexandr DVOŘÁK, 90 let, ZO 0418;
26. Věra KONEČNÁ, 91 let, ZO 2703, Zuzana FAZOROVÁ, 38 let, ZO 0600, Ing. Bohumil TRUKSA, 67 let, ZO 3003;
28. Radoslav ONDRÁČEK, 59 let, ZO 2701;
30. Danuše MILOTOVÁ, 76 let, ZO 2202.

1. Ing. Leopold KRESTA, 88 let, ZO 0305;
2. Ilona FUNTIOVÁ, 50 let, ZO 3023;
4. Jan KLUŠT, 90 let, ZO 0505;
5. Marta KOVÁČOVÁ, 80 let, ZO 3013;
6. Božena NOVÁČKOVÁ, 80 let, LKŽ;
7. JUDr. Helena SÝKOROVÁ, 62 let, MO 1101;
8. Jiří PROKOP, 62 let, ZO 3003, Miroslav ŠEVČÍK, 88 let, MO 1101;
9. Libuše DRBALOVÁ, 88 let, ZO 0600, Anna KUBÍNOVÁ, 80 let, ZO 3003;
10. Jiří TEBICH, 30 let, ZO 0600, Vlastimil ŘÁDEK, 80 let, ZO 3003, Libuše POLLAKOVÁ, 76 let, MO 1101;
11. Růža MARKOVÁ, 87 let, ZO 2703, Karel ŠULC, 83 let, ZO 2101, Štěpán ZAJÍČEK, 87 let, ZO 0502;
12. Jarmila FORSTOVÁ, 80 let, ZO 0600, Jana GRÜNWALDOVÁ, 73 let, ZO 0505, Zdeněk MATYÁŠ, 70 let, ZO 1600;

15. Václav PINKAS, 87 let, ZO 2703, Zdenka NEČASOVÁ, 77 let, ZO 2101, Jindřiška DAŇKOVÁ, 86 let, ZO 2101, Miroslav HRON, 90 let, ZO 0419, Anna NIKLOVÁ, 84 let, ZO 2710;
16. Alois BARÁK, 70 let, ZO 2701, Zdeněk GERYLOV, 86 let, ZO 0502, Julius FILA, 86 let, ZO 3003;
17. Danuše JAROŠOVÁ, 68 let, ZO 2701, Jaroslav HEJDA, 90 let, ZO 3003, Anna ZAPLATILOVÁ, 90 let, MO 1101;
19. Karel GRÜNWALD, 76 let, ZO 0505, Zdeněk SMUTNÝ, 84 let, LKŽ;
21. Karel FINTES, 75 let, ZO 2101, Hana TOMÁNKOVÁ, 47 let, ZO 3023;
23. Alena BURCEVOVÁ, 72 let, MO 1401;
24. Anna HORAČOVSKÁ, 68 let, ZO

- 0505, Ladislava KOUDELKOVÁ, 80 let, ZO 0305;
25. Oldřich DRÁPAL, 85 let, ZO 0505, Bohumil LIMBERK, 68 let, MO 1101;
26. Marta ZEMČÁKOVÁ, 86 let, ZO 2101, Radek MAREK, 65 let, ZO 3002;
27. Ing. Karel KOVÁŘ, 80 let, ZO 3003, Miroslav ŠILHÁNEK, 88 let, ZO 0305;
29. Richard NOVÁK, 79 let, ZO 0305;
30. Lilian PRYČKOVÁ, 85 let, LKŽ;
31. Jindřiška DAŇKOVÁ, 86 let, LKŽ.

Všem našim jubilantům děkujeme za práci pro stranu a sociálně spravedlivější společnost a do dalších let života přejeme pevné zdraví a hodně pohody.
ZO (MO) KSČM, LKŽ Dobromysl a redakce ECHO.

Když se slaví, jak se má – 25 let od vzniku LKŽ

Levicové kluby žen slaví letos 25 let od svého vzniku. Je toho hodně ke vzpomínání. Za ta léta ženy vykonaly hodně práce na podporu činnosti KSČM, kterou považují za jedinou levicovou stranu, která hájí zájmy obyčejných lidí. Za svoji činnost neočekávají žádné ocenění. Dělají to pro naše potomky, kterým by chtěly dopřát práci a klidný rodinný život v míru, jak ho zažily samy.

Na to vzpomínaly ženy z Blanska, Brna a Znojma 27. dubna 2017 ve Znojmě. Předávaly si svoje zkušenosti i nápady. Přes svůj pokročilý věk a zdravotní neduhy, stále pomáhají při organizaci veřejných akcí. A protože jsou ženy z jižní Moravy plodem kraje vína, nechyběl ani připítek a pár moravských písniček, za doprovodu několika mužů, kteří je v jejich práci podporují.

Celorepublikové setkání Levicových klubů žen

110 levicových žen z ČR se sjelo 19. 5 - 21. 5 2017 do Kroměříže. Zde jsme jednaly o zaměření a zlepšení klubových činností. Jako hosté se svým příspěvkem nám zpestřili jednání mimo jiné europoslankyně K. Konečná, která pohovořila o EU, M. Obrtel se vyjádřil k NATU, p. Poláková nás seznámila s životem L. Svobody a jeho rodinou. F. Zachariáš povypřávil o Číně. Při těchto besedách jsme se dověděly mnoho zajímavého i poučného k zamyšlení.

Jana Urbánková

Jak vyjde ECHO ve II. pololetí 2017

Číslo:	Uzávěrka:	Vyjde (čtvrtek):
7	21. srpna	21. září
8	18. září	19. října
9	16. října	23. listopadu
10	20. listopadu	21. prosince
1/2018	18. prosince	

Rukopisy pište maximálně v rozsahu jedné stránky. Delší články po dohodě

s redakční radou. Elektronicky zasílejte na e-mail tibor.david@volny.cz Příspěvky psané strojem předějte na sekretariát MěV nejpozději týden před uzávěrkou!

Jubilanty předávejte stejně, maximálně na čtvrtletí předem! Na dodané později nebude brán zřetel.

did